

REGISTERED. B. N. 156

શ્રી

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

કર્તવ્ય જિનવંદનં વિધિપરિદ્ધૌદ્વસન્માનસૈઃ ।

સચારિત્રચિત્રૂષિતાઃ પ્રતિદિનં સેવ્યાઃ સદા સાધવઃ ॥

શ્રોતવ્યં ચ દિને દિને જિનવચો મિથ્યાત્વનિર્નાશનં ।

દાનાદૌ વ્રતપાલનં ચ સતતં કાર્યા રતિઃ શ્રાવકૈઃ ॥ ૧ ॥

“વિધિને વિધે તત્પર અને હર્પશ્ચી ઉલ્લસિત મનવાળા શ્રાવકાએ પ્રતિદિન શ્રી જિને-
કરને વંદન કરવું”, સત ચારિત્રવડે સુશોભિત એવા મુનિરાજેની સદા સેવા કરવી, મિથ્યા-
ત્વનો નાશ કરનાર જિનવચન પ્રતિદિન સાંભળવું અને દાનાદિક, (દાન, શીલ, તપ અને
શ્યામના)ને વિધે તથા અદિસાદિક વ્રતને પાળવામાં નિરંતર આસક્તિ રાખવી.”
સુક્તસુક્તાવલિ.

પુસ્તક રૂ.૬૫. અષાઠ. સંવત ૧૯૬૬. શાકે ૧૮૩૨. અંક ૪ થો.

પ્રગટકર્તા

શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા, ભાવનગર.

ભાગીની પ્રવચન....	૯૭
શ્રી ચીમંધર પ્રજ્ઞાવી વિનંતિ રૂપ સ્તવનનો સારાંશ	૯૮
પ્રત્યક્ષ રત્નભાગી	૧૦૬
નિમજ્જ ધ્યાનનો અનુભવ	૧૧૮
શ્રીપાદ્ય રાગના રાસ ઉપરથી લીકળતો સાર	૧૨૩
૧૫ ઉપદેશ	...
૧૬ અનુપચાર મહાકવ્યદત્ત ખેડકારક મૃત્યુ	...

જાવનગર—આનંદ પી.ટી.ગ પ્રેસમાં છાપ્યું.

વાર્ષિક મૂલ્ય રૂ. ૧.)

પોસ્ટેજ ચાર આના.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા.

સીદ્ધર જ્યુબીલી પુસ્તક.

પચીસમા પુસ્તકની ભેટ “શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભાનો જ્યુબીલી અંક” જે ઘણુંજ સુંદર પુસ્તક છે તે રાખેલ છે. આ અંક ઘણા ઉચ્ચ ચકચકીત પેપર ઉપર છપાવવામાં આવેલ છે. તેનું કદ રોયલ આઠ પેજ ૨૦ ફારમથી પણ વધારે થયું છે; તેની અંદર સભાનો ૨૭ વર્ષનો રીપોર્ટ, જ્યુબીલી સભાનું સવિસ્તર પ્રોસીડીંગ બહુ બહુ વિદ્વાનો તરફથી લિખ લિખ વિષયો ઉપર લખાઈ આવેલા ઉત્તમ લેખો કેટલાક સાક્ષરો તરફથી આવેલા પત્રો, ૨૪ વર્ષના ‘જૈન ધર્મ પ્રકાશ’ના પુસ્તકોનું અંદર આવેલા વિષયોની એકંદર અનુક્રમશ્ચિકા વિગેરે આપવામાં આવેલ છે. ઉપરાંત પરમોપકારી મુનિ મહારાજ શ્રી વૃદ્ધિચંદ્રજીનો, ભાવનગરના નામદાર દરબાશ્રીનો, ગુપ્ત દીવાન સાહેબનો, સભાના પેટ્રોના બાળુ સાહેબ રાય બહાદુર બુધિહી હુધેડીઆ તથા શેઠ મનસુખભાઈ ભગુભાઈનો એમ કુલ પાંચ ફેટા નાંખવામાં આવેલ છે. એની રસિકતા વાંચનારજ બાણી શકે તેમ છે.

આણું મોટું અને સુંદર પુસ્તક અમારા સુર ગ્રાહકોને ૨૫ મા પુસ્તકની ભેટ તરીકે આપવામાં આવેલ છે. વેચાણ લેનાર માટે કિં ૩. ૦૦૦ રાખેલ છે. પોસ્ટેજ રૂ. ૦-૨-૬.

ઉપદેશ પ્રાસાદ ભાષાંતર ભાગ ચોથો.

આ આખો ગ્રંથ એટલો બધો રસિક અને વાંચવા લાયક છે કે જેને માટે વધારે પ્રશંસા લખવાની આવશ્યકતા નથી. દરેક વિષયને કર્તાએ અનેક સૂત્રો અને ગ્રંથોના આધાર સાથે પુષ્ટ કરેલા છે, અને તેનાપર દરેક વ્યાખ્યાનમાં ઉદાહરણો (દૃષ્ટાંતો) આપી વિશેષ દઢ કરેલ છે. વાંચતાં આનંદ ઉપજવા સાથે બોધ મળે તેમ છે. પુસ્તકના પહેલા ભાગની બીજી આવૃત્તિ હવે પછી કાઢવામાં આવશે. બીજા તથા ત્રીજા ભાગની દરેકની કિંમત રૂ. ૧-૮-૦ રાખેલ છે. ચોથો ભાગ હોઠ ગણી મોટો થયેલ છે. રોયલ આઠ પેજ ૫૬ ફારમની પાકા મજબુત અને સુશોભિત પુઠાવાળી આ બુકની કિંમત રૂ. ૨ રાખવામાં આવી છે. પોસ્ટેજ બહુ.

જે પ્રતિકભણ સૂત્ર (ગુજરાતી).

સદરહુ બુક છપાઈને આવી ગઈ છે. જેઓને અપ હોય તેઓએ તાકીદે મંગાવી લેવી. કિંમત રૂ. ૦-૨-૬. રાખા તથા ધનામ માટે રૂ. ૦-૨-૦. આ બુક ના અક્ષરો ઘણા મોટા અને સુંદર છે. લખવા વાંચવા માટે બહુ અનુકૂળ પડે તેવી છે.

શ્રી જૈનધર્મપ્રકાશ.

તતઃ પ્રસન્નહૃદયા ગુરવસ્તેજ્યો ગૃહસ્થાવસ્થોચિતં સાયુદ્ધશાયોગ્યં ચ પ્ર-
તિપાદયન્તિ ધર્મમાર્ગં । ગ્રાહયન્તિ તદુપાર્જનોપાયં મહાયત્નેન । યદુત જો
જઙ્ઘાઃ સંધર્મસાધનયોગ્યત્વમાત્મનોઽજિહ્વપદ્ધિર્જવદ્ઝિતાવદિદમાદૌ કર્તવ્યં જવ-
તિ । યદુત સેવનીયો દયાદ્યુતા । ન વિધેયઃ પરપરિજ્ઞવઃ । મોક્તવ્યા કોપનતા । વ-
ર્જનીયો દુર્જનસંસર્ગઃ । વિરહિતવ્યાલ્લિકત્વાદિતા । અજ્ઞયસનીયો ગુણાનુરાગઃ ।
ન કાર્યા ચૌર્યયુદ્ધિઃ । ત્યજનીયો મિથ્યાજ્ઞિમાનઃ । વારણીયઃ પરદારાજિ-
હ્વાપઃ । પરિહર્તવ્યો ધનાદિગર્વઃ । વિધેયા દુઃસ્થિતદુઃસ્વચાણેષ્ટા । પૂજનીયા
ગુરવઃ । વંદનીયા દેવસદ્ધ્યાઃ । સન્માનનીયઃ પરિજનઃ । પૂરણીયઃ પ્રણયિલોકઃ ।
અનુવર્તનીયો મિત્રવર્ગઃ । ન જ્ઞાપણીયઃ પરાવર્ણવાદઃ । ગૃહીતવ્યાઃ પરગુણાઃ ।
લજ્જનીયં નિજગુણવિકલ્પત્થનેન । સ્મર્તવ્યમણીયોઽપિ સુકૃતં । યતિતત્ત્વં પરાર્થં ।
સંજ્ઞાપણીયઃ પ્રથમં વિશિષ્ટલોકઃ । અનુમોદનીયો ધાર્મિકજનઃ । ન વિધેયં
પરમમોદ્યદનં । જવિતત્ત્વં સુવેપાચારૈઃ । તતો જવિષ્યતિ જવતો સર્વક્રસધ્ધર્માહુ-
પ્રાનયોગ્યતા ।

અપમિતિજવપ્રપચ્ચા કથા.

પુસ્તક ૨૬ મું. અપાઠ સં. ૧૯૬૬. શાકે. ૧૮૩૨. અંક ૪ થો.

ભગિની ભાવના.*

રાગ સેાહણી

વિશ્વની નારી મળે તે તો અમારી જાહેન છે;
દેવાંગના કે આનુપી તે તો અમારી જાહેન છે. ૧

જેના તરફ કુદૃષ્ટિ કરી તે, માણી અમને બક્ષતો;
મીઠી હવે છે આંખ અમીની, તે અમારી જાહેન છે. વિ૦ ૨

ક્યાંહી નજર નીચે મળે કે, કલ્પના કે સ્વપ્નમાં;
આ જન્મમાં પર જન્મમાં તે તો અમારી જાહેન છે. વિ૦ ૩

આત્મસત્તાએ અમારી જાહેનથી જુદા નથી;
રૂપાદિચુકત તે દેહથી તે તો અમારી જાહેન છે. વિ૦ ૪

૯૯

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

નિર્દોષ પ્રેમની વીરપસલી જ્યાં મળે ત્યાં આર્પીશું;

કલ્યાણ તેનું લાવીશું કાં? તે અમારી જાહેન છે.

વિં ૫

કલ્યાણી લાગિની આત્મ મધનમાં બનેા અમ લાગિની;

એ લાવના રસ ઝીલીશું કે તે અમારી જાહેન છે.

વિં ૬

તા. ૩૦-૫-૧૯૧૦.

વીરજ્ઞાન.

મહોપાધ્યાય શ્રીમદ્ યજ્ઞોપનિષદ વિરચિત

શ્રી સીમંધર પ્રમુની વિનતિ રૂપ સ્તવનનો સારાંશ.

(પીઠ બંધ)

હે જિનેશ્વર પ્રભુ! આપ મહારી વિનતિ સાંભળીને અવધારો! આપની આજ્ઞા મહારે પ્રમાણ છે અને આપની સેવાલક્ષિત મને ખ્યારી લાગે છે. ૧

જે સુગ્ધ-અણુઓ લોકો કુશુરના સ્વાર્થમય ઉપદેશમાં સપડાયા છે તેમને આપનો સત્ય ઉપદેશ રૂચે તોજ તેમનો જૂટકારો થઈ શકે એમ છે. ૨

જેનામાં સમ્યગ્ બોધ, શ્રદ્ધા અને આચરણ જણાતાં નથી એવા કુશુરઓ અધર્મપરપરાથી કુળાચારનેજ ધર્મ માની લઈ સુગ્ધ જનો પાસે તે કરાવી તેમને ઘોળે હઠાડે લૂટે છે. તેનો પોકાર કેની પાસે જઈને કરવો? ૩

સમ્યગ્ દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્ર પ્રમુખ સદ્ગુણો વિના જે પોતેજ ભવસમુદ્ર તરવા શક્ત થયા નથી તે અન્ય જનોને શી રીતે તારી શકશે એ વાતને અણુજાણતા સુગ્ધ જનો દુષ્ટિરાગથીજ કુશુરના કંદમાં પડીને કેવળ પાપબંધન કર્યા કરે છે, કંઈ પણ સ્વહિત સાધી શક્તા નથીજ. ૪

કામકુંભ, કલ્પવૃક્ષ, કામધેનુ અને ચિંતારત્ન સદૃશ ધર્મ અમૃત્ય છતાં કુશુરઓ કેવળ સ્વાર્થ સાધવાને તેનું મૂલ્ય પરકે છે. આતે કેવો ગજળ? ૫

જે કેવળ સ્વાર્થનોજ ઉપદેશ આપે છે અને ધર્મનાં શાસ્ત્ર ઓળખે છે એવા જે પરમાર્થના ચોર છે તેમનાથી ધર્મનું શી રીતે રક્ષણ થઈ શકે? કેમકે તે પોતેજ ધર્મચોર છે. એવા કુશુરઓ રંચ માત્ર વિશ્વાસ કરવા યોગ્ય નથીજ. ૬

* રા. લાલનની નીચેની ભાવના કરતાં મને આ ભાવના વધારે પ્રિય, અને અભિન્ન સ્વરૂપમાં વધારે આજ્ઞા સમયમાં લાવનારી લાગે છે. ખીજને જે લાગે તે. અસ્તુ.

“ મોટી તે સદુ માનુ તુલ્ય ગણું હું, છોટી ગણું પુત્રીઓ;

જે હોય સમવર્ષમાં મુજ તણાં, તેને ગણું લગિનિઓ. ”

વીરજ્ઞાન.

શ્રી સીમંધર પ્રભુની વિનિતિ રૂપ સ્તવનનો સારાંશ.

૯૯

ગૃહસ્થો પણ વિપયરસમાં મગ્ન છતા કુશુરુઓના કુબોધથી મિથ્યા અભિ-
માનના પુરમાં તણાતા બળ્ય છે. આવી ધિંગામસ્તીથી ખરો માર્ગ દૂરજ રહે છે. ૭
કલેશ અને કદાચક્રથી ભરેલા કુશુરુઓ સ્વમતનું સ્થાપન કરતા છતા શ્રી વી-
તરાગ પ્રભુનાં હિતકર વચનને આજકાલ છયોક ઓળખે છે. ૮

કઈક કપટી કુશુરુઓ સ્વદોષનું ગોપન કરવા માટે અને કઈક વળી સ્વમતનું
સ્થાપન કરવા માટે ધર્મ વિરુદ્ધ બોલતા સત્તા મંદમતિપણથી સત્ય વાત કહેતા
નથી. ૯

એવી રીતે કઈક ઠેકાણે ભેદ પડતી વાત સાંભળીને લોકોનો વિશ્વાસ ઊડી બળ્ય
છે, અને સત્ય ધર્મને અણપામતા તે બાપડા સાચા ધર્મને માટે જ્યાં ત્યાં ફુંકતા
ફરે છે. ૧૦

શુદ્ધ ધર્મની સમજ.

એમ ખરા ધર્મની શોધ કરતાં કરતાં કેઈક સ્થળે એક સદ્ગુરુ મળી આવ્યા.
તે સદ્ગુરુ કેવળ કરુણાબુદ્ધિથી શોધકને સત્ય ધર્મ વિવેક પૂર્વક સમજાવે છે. ૧૧

જેમ કસ્તુરીઓ મૃગ પોતાનીજ નાભિમાં રહેલી કસ્તુરીના ગંધનો મર્મ અ-
ણબાણે તે ગંધ લેવાને ખોટી દોડાદોડ કરે છે તેમ તમે પણ તમારા આત્મા-
માંજ રહેલા ધર્મના મર્મને અણબાણતા તે ધર્મને માટે જ્યાં ત્યાં ખોટી દોડાદોડ ક-
રતા દેખાઓ છો. ૧૨

જેમ તે મુગ્ધ મૃગલો કસ્તુરીની વાસના લેવા માટે વનમાં સર્વત્ર ભૂલો ભટ-
કે છે, તેમ જંગલમાં મિથ્યાદૃષ્ટિથી અંધ અનેલા લોકો ધર્મને માટે જ્યાં ત્યાં ફુંક-
તા ફરે છે. ૧૩

જન્મથી અંધ હોય તે અર્થને દેખીજ શકે નહીં તેનો તો શો ઉપાય ?
પણ મિથ્યાદૃષ્ટિપણથી જે અર્થને અનર્થ માને, ધર્મને અધર્મ માને, અધર્મને ધર્મ
માને, માર્ગને ઉન્માર્ગ માને, ઉન્માર્ગને માર્ગ માને, સાધુને અસાધુ માને, અસા-
ધુને સાધુ માને; જીવને અજીવ માને, અજીવને જીવ માને; મુક્તને અમુક્ત માને અને
અમુક્તને મુક્ત માને—તેવા વિપરીત દૃષ્ટિવાન લોકજ અધિક દોષપાત્ર છે. ૧૪

મિથ્યાદૃષ્ટિપણથી અંધ અનેલા લોકો પોતાની પ્રશંસા કરે છે, પારકા ગુણોને
ગોપવે છે, લેશ માત્ર ગુણને ગ્રહણ કરતા નથી, પરમ હિતકારી જિનવાણીને સાંભ-
ળતા નથી, જ્યારે ભાળા લોકોને કેવળ સ્વાર્થમય મિથ્યા ઉપદેશ આપે છે. ૧૫

પરંતુ જેમને સૂર્ય સદશ સદ્ગુરુ મળે છે તે સમ્યગ્ જ્ઞાનના પ્રકાશથી
મોહ તિમિર (અંધકાર)ને દૂર કરી સમ્યગ્ દર્શન (સમકિત)ના યોગે પોતાના
આત્મામાંજ જ્ઞાનનંદથી ભરપૂર એવા શુદ્ધ-સત્ય ધર્મની પ્રતીતિ કરી શકે છે. ૧૬

૧૦૭

જન ધર્મ પ્રકાશ.

જેમ કોઈ પણ જાતના કલંકથી રહિત એવી નિર્મળતા એ સ્ફટિક રત્નનો સ્વભાવ છે તેમ કોષાદિક પ્રણ બધાવના અભાવવાળો આત્માનો સહજ શુદ્ધ સ્વભાવ એજ બરા ધર્મ છે એમ શ્રી વીરપરમાત્માએ પ્રકાશેલું છે. ૧૭

જેમ સ્ફટિક રત્ન ઉપર રાતું ફૂલ મુકવાથી તે રાતું અને શ્યામ મુકવાથી તે શ્યામ બધાય છે તેમ જગતમાં જીવને પુણ્યપાપના યોગથી રાગદ્વેષના પરિણામ થાય છે. ૧૮

રાગદ્વેષમય પરિણામ એ આત્માનો શુદ્ધ સ્વભાવ-ધર્મ નથી પણ વિભાવ હોવાથી મહા વ્યાધિરૂપ છે. આચારંગ સૂત્રમાં કહ્યું છે કે-રાગદ્વેષયોગેજ સર્વ ઉપાધિ સંભવે છે. રાગદ્વેષ ઉપાધિ રૂપજ છે. તેથી તે શુદ્ધધર્મ રૂપ નથીજ. જો પ્રશસ્ત રાગદ્વેષ હોય તો કારણે કાર્યોપચારથી વ્યવહારધર્મ કહેવાય પણ નિશ્ચય ધર્મ તો નહીજ. ૧૯

જે જે અશો રાગદ્વેષ રૂપ ઉપાધિની ઓછાશ ઘવાથી નિરૂપાધિકપણું થાય તે તે વ્યવહાર નયના મતે આત્માનો સહજ શુદ્ધ સ્વભાવ પ્રગટ કરવામાં સહાયકારી હોય. તે માટે યોગ્ય ગુણસ્થાનકથી માંડી યોગ્ય ગુણસ્થાનક પર્યંત ધર્મજ કહેવાય. ૨૦

એમ સમજી શુભ જ્ઞાન દશા આદરી રાગદ્વેષ કપાય રહિત નિજ સ્વભાવમાં જ રહીએ અને રાગદ્વેષાદિક વિભાવ (ખોટી) પરિણતિ સેવીને સંસારમાં ન લટકીએ. મતલબ કે રાગદ્વેષનો ત્યાગ કરી સમતા રસમાં રગન થવાથી મુક્તિ પમાય છે અને તેથી વિરૂદ્ધ વર્તવાથી જન્મમરણનાં દુઃખ પમાય છે. ૨૧

“ આત્મજ્ઞાન-વિચાર. ”

જ્યાંસુધી આત્મદ્રવ્યનું શુદ્ધ સ્વરૂપ જાણ્યું નથી ત્યાંસુધી શી રીતે સ્વઉક્તિ સાધી શકીએ ? માટે પ્રથમ આત્મતત્ત્વનોજ વિચાર કરવો જરૂરનો છે. આત્માને યથાર્થ જાણખવાથીજ સ્વકર્તાવ્ય સમજીને તેને યથાયોગ્ય સેવી સ્વહિત સાધી શકાશે. ૨૨

આત્માને નહીં જાણખવાથી શરીરાદિક જડ વસ્તુઓમાં મિથ્યા અભિમાન-રાગદ્વેષ કરનાર જે જન્મમરણનાં દુઃખ પામે છે તે દુઃખ તત્ત્વજ્ઞાનના પ્રભાવથી દૂર થઈ શકે છે; કેમકે આત્મ જ્ઞાનથી બરાને બરું અને ખોટાને ખોટું જાણી તેના વિવેક કરી શકાય છે. તેવા તત્ત્વજ્ઞાન વિના તો પશુવત્ પ્રવૃત્તિ થાય છે એમ સમજવું. ૨૩

જે ઉચી અધ્યાત્મ દશા-મોહરહિત પ્રવૃત્તિ તેજ ચારિત્ર છે. કર્મ શત્રુને હાલે તેજ બરું ચારિત્ર છે એમ સમજણો કહે છે; અને એવા દુષ્ટ કર્મોના સંચાર શુદ્ધ અધ્યાત્મ દશામાં સંકલ્પવિકલ્પના અભાવથી સંભવતો નથી. ૨૪

શ્રી શીમંધર પ્રભુની વિગતિ રૂપ સ્તવનનો સારાંશ.

૧૦૭

ભગવતી સૂત્રમાં આત્મભાવ-સમતારૂપજ ચારિત્ર કહ્યું છે. દ્રવ્યથી ત્યાગ-રૂપ ચારિત્ર કહ્યું છે તે કારણમાં કાર્યનો ઉપચાર કરી વ્યવહારથી કહ્યું છે. ૨૫

આચારાંગ સૂત્રના પાંચમા અધ્યયનમાં ' મુનિભાવવડેજ સમકિત અને સમ-કિત એ મુનિભાવજ ' એમ જે ફરમાવ્યું છે તે (કારક સમકિત) નિજ શુદ્ધ સ્વ-ભાવમાં સમભાવથી રમણ કરવા વડેજ ઘટે છે. ૨૬

જ્ઞાનદશા (અધ્યાત્મ પરિણતિ) વિના કોઈ ગમે તેટલું કષ્ટ કરે, સંયમ સેવે કે દેહને દમે તેપણુ જન્મમરણાદિક દુઃખનો અંત આવી શકે નહીં. ૨૭

જે બાપડા નિર્મળ જ્ઞાન દશા વિના ઉચ્ચ વિહાર તપ જપ કરાણી કરવા રૂપ બાહ્ય યતના કરે છે તે લેણે પડતી નથી; જ્ઞાન સહિત અથવા જ્ઞાની પુરૂષોની નિશ્રા-એ કરેલી સંયમકરણીજ લેણે પડે છે. ૨૮

રાગ દેવરૂપ અંતર મળ ગાળવા ઉપશમ-જળમાં ઝીલે અને એમ કરી સમતા શુણ્ણને આદરી પરપરિણતિને ટાળે તોજ શ્રેય છે. ૨૯

' હું અને મારાપણુની યુદ્ધિ ' વડે આત્મા જડવત્ આચરણુ કરે છે. પોતાના અંતર શુદ્ધ સ્વરૂપનો કંઈ વિચાર પણુ કરી શકતો નથી. ૩૦

શરીરાદિક જડ વસ્તુમાં મમત્વયુદ્ધિને ધારતાં મન ખોટી દોડાદોડ કરતું ત્યાં ભાં ભટકે છે અને તેવી મમત્વયુદ્ધિ તણ આત્મવિચારણુ કરી સમભાવને સેવતાં અંતે અક્ષયપદ પ્રાપ્ત થાય છે. ૩૧

આચારાંગ સૂત્રના ત્રીજા અધ્યયનમાં કહ્યું છે કે સંયમની મર્યાદા બાણીને શુદ્ધ મને તે મુજબ આચરવાથી ચારિત્ર ટકે; પણુ મનના ભંજે એટલે ભગ્ન પરિણામે બાહ્ય ક્રિયા કરતા છતાં સંયમ ન સંભવે. ૩૨

અંતર ઉપયોગ વિના જે બાહ્ય લક્ષથી ધર્મકરણી કરવામાં આવે તે મમત્વ ભાવથી નકામી થાય છે એમ જ્ઞાની પુરૂષો કહે છે. ૩૩

જેમ જેમ જડ વસ્તુઓમાં અહંકાર અને મમકાર સેવાય છે તેમ તેમ અજ્ઞાનતાના જરથી ઘણાં ચિકણાં કર્મ બંધાતાં જાય છે. ૩૪

વ્યવહાર નયથી આત્મા આઠે કર્મનો તેમજ ગૃહાદિકનો કર્તા કહેવાય છે, અને અશુદ્ધ નિશ્ચય નયથી રાગદ્વેષાદિકનો કર્તા કહેવાય છે. ૩૫

શુદ્ધ નિશ્ચય નયથી તો આત્મા પોતાના શુદ્ધ સ્વભાવનો- નિર્મળ શુણ્ણનો જ કર્તા છે, પણુ રાગદ્વેષાદિક-પરપરિણામનો કર્તા શુદ્ધ નિશ્ચયથી નથીજ. ૩૬

આવી રીતે આત્મ સ્વરૂપ સદ્ગુરુએ સમજાવ્યાથી શિષ્ય તર્ક કરે છે કે જો આત્મા પરભાવનો કર્તા કરતો નથી તો દાન દેવું અને લેવું એ આદિક ક્રિયા કેમ

૧૦૨

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

કરવી થટે ? તેને સદ્ગુરુ સમગ્રવે છે કે આત્મા પરલાવનેા અકર્તા જણાવેા તે શુદ્ધ નિશ્ચય નયના અભિપ્રાયે જાણવેા. બાકી દાન હરણાદિકતુ' ક્ષણ આત્માજ પામી શકે છે; બીજાં તો કેવળ નિમિત્ત માત્ર છે. ૩૭

અન્ય જીવને કંઈ વસ્તુનું દાન દેતાં દેનાર પોતાનો ધર્મ કે પોતાનું સુખ દઈ દેતો નથી તેમજ તે દાન લેનાર દાન દેનારના ધર્મ કે સુખને હરી લેતો નથી. આત્માનેા ભાવ-ધર્મ-સુખ આત્મામાંજ રહે છે અને વસ્તુનું દેવું લેવું એ બધું બહારદ્રષ્ટિથી કહેવાય છે. ૩૮

મન વચન અને કાયાવડે જે પુદ્ગલ ગ્રહાય છે તે પુદ્ગલ જીવનાં નથી. તે સર્વથી જીવ બુદ્ધોજ છે અને જીવથી કાયા પણ બુદ્ધી છે. ૩૯

જો અન્નપાનાદિક પુદ્ગલ પોતાનાંજ નથી તો તે અન્યને કેમ દેવાય? એમ સૂક્ષ્મ રીતે જોતાં તો પર પ્રત્યે દાનહરણાદિક સંભવતાંજ નથી. ૪૦

પરંતુ દાનહરણાદિક અવસરે થતા શુભ કે અશુભ અધ્યવસાયવડે આત્મા પોતે પોતાનેજ પોતાનો ભાવ-ધર્મ-સુખ સમર્પે છે કે અપહરે છે; અર્થાત્ તેવડે પોતેજ લાભ કે ગેરલાભ મેળવે છે; અને સુખથી કંઈ ગેરસમજથી અન્યથા બોલે છે કે હું' અમુકને દઈ છું. હું' પરાપકાર કરું છું વિગેરે. ૪૧

અહંકારથી અન્યથા બોલનાર નવાં કર્મ બાંધે છે. જે નિરભિમાનતાથી કેવળ સાક્ષીભાવે રહી સ્વકર્તવ્ય કર્મ કરે છે તેજ બર્' સુખ પામે છે. સ્વ કર્તવ્ય કર્મ સમજીને સાક્ષીભાવે રહેનારજ સુખી થાય છે. ૪૨

શુભ કે અશુભ અધ્યવસાયથી જે રાગદ્વેષ રૂપ વિચિત્રતા થતી દેખાય છે તે વિચિત્ર ભાવ ટળે ત્યારેજ આત્મસ્રાય સદ્ગત્તિરૂપાધિક ઔકાંતિક અને આત્યંતિક એવું અશ્વય સુખ આપવા શક્તિવાન થાય છે. ૪૩

જે પારકી આશા રૂપી વિષવેલી શુભાશુભ કર્મ રૂપી વિચિત્ર ક્ષણવડે બહુપેરે ફળે છે તેને શુદ્ધ અનુભવજ્ઞાનરૂપી અગ્નિથીજ બાળી શકાય તેમ છે. ૪૪

શ્રી આચારાંગ સૂત્રમાં કહ્યું છે કે 'જે રાગદ્વેષ રહિતપણે શુદ્ધ આત્મધ્યાને આરાધે છે તે જરૂર આત્મ શક્તિને પ્રગટ કરે છે. ' ૪૫

જે નિર્વિકલ્પ ઉપયોગ રૂપ સહજ સમાધિમાં મસ્ત બતાવી રાખે એવી આત્મ સ્થિરતા (સ્વભાવ રમણુતા) તેજ શુદ્ધ નિદ્રાય દયા છે એમ સદ્ગુરુ બતાવે છે. (તે હૃદયમાં ધારી રાખવા યોગ્ય છે.) ૪૬

જે કંઈ પણ અંતર લક્ષ વિના કેવળ સ્થૂળ બુદ્ધિથી અન્યના પ્રાણને આપાર આપે છે તે તેની વ્યવહારનયથી દયા લેખાય છે. પરંતુ જેને સમ્યક્ દર્શન

શ્રી સીમંધર પ્રભુની વિનિતિ રૂપ સ્તવનો સારાંશ.

૧૦૩

જ્ઞાન અને ચારિત્ર રૂપ પોતાના ભાવપ્રાણની કશી ખેવના નથી તેવા આદ્યદષ્ટિ છવની વ્યવહાર દયા શુ' કામની છે ? ૪૭

જેમ લોકોની વસતિ વિના નગરની ભૂમિ ઉજડ જેવી લાગે છે અને જેમ છવ વિના કાયા શબરૂપ નકામી થઈ જાય છે, તેમ આત્મલક્ષ રાગદ્વેષાદિક દૂર કરવા રૂપ અધ્યાત્મ ઉપયોગ વિના પરદયા નટચેષ્ટા જેવી નિઃસત્ત્વ સમજવી. માટે પ્રથમ પરિણતિ સુધારવાની જરૂર છે. એટલે કે સ્વપરિણતિ સુધારવા માટેજ સર્વત્ર સાવધાન રહેવાનું છે. ૪૮

શાસ્ત્રમાં તત્ત્વ જ્ઞાનમય અનુભવયોગ પરમહિતકારી કહ્યો છે. અનુભવયોગમાં સર્વ આચાર-ક્રિયા સમાય છે. તેવડે મુનિજનો સર્વ પ્રકારના મોહને ટાળી શકે છે. માટે અનુભવયોગ આત્માર્થી જનોએ અવશ્ય સેવવા યોગ છે. ૪૯

સૂત્ર અક્ષર ગણુવા રૂપ કર્મયોગ સરસ શેલડી સરખો કહ્યો છે, અને તેનો અનુભવ કરવા રૂપ જ્ઞાનયોગ શેલડીના રસ સમાન વખાણ્યો છે. ૫૦

પારકી આશા તણ નિરુપદ્રુપણે આત્માનો-સ્વસ્વરૂપનો અનુભવ કરવો એજ સાર છે, અને એથીજ સંસારનો તાપ શમે છે. ૫૧

“વ્યવહાર માર્ગ સંબંધી પુષ્ટિ.”

એમ નિશ્ચય સ્વરૂપ સાંભળીને કોઈક વીતરાગ શેલડીને અણબાણ કહે છે કે સારભૂત એવું જ્ઞાનજ સેવવું જોઈએ; ત્વત પરચખાણની કશી જરૂર નથી.’ એવી રીતે ક્રિયા ઉત્થાપનાર વ્યવહારને લોપે છે. ૫૨

એમ ક્રિયામાર્ગ તજતાં ધર્મમર્યાદાનો લોપ થાય છે. તેવી રીતે ધર્મમર્યાદા લોપનારે યાદ રાખવું જોઈએ કે કારણ વિના કાર્ય નીપજતું નથી. ૫૩

વ્યવહારમાર્ગને ઉવેળી જે એકલા નિશ્ચય માર્ગનું આલંબન લેવા જાય છે તે જિનધર્મનેજ લોપે છે, એમ તે બાપડા સમજતા નથી. ૫૪

જે સત્ય શોધક સુભગ સમજન છે તે તો નિશ્ચયને હૃદયમાં સ્થાપી વ્યવહારને સાધન રૂપ સમજીને સારી રીતે સેવે છે, અને એમ સાધ્ય દષ્ટિથી વ્યવહારને સેવનાર અવશ્ય ભવસમુદ્રનો પાર પામી શકે છે. ૫૫

જેમ અશ્વ ઉપર આરૂઢ થઈ જનાર જલહીથી ધારેલે સ્થળે જઈ પહોંચે છે તેમ વ્યવહાર શ્રેણીને સેવનાર સાધુ શીઘ્ર મોક્ષપદ પામી શકે છે. ૫૬

પછી જેમ મહેલ ઉપર ચઢતાં તે અશ્વનું કામ પડતું નથી તેમ વ્યવહારના બળે નિશ્ચય-સાધ્ય વસ્તુ પામ્યા પછી તે ક્રિયા-વહેવારની જરૂર રહેતી નથી. ૫૭

૧૦૪

જેન ધર્મ પ્રકાશ.

પરંતુ જે મૂળગા વ્યવહારને પાળતાજ નથી તે નિશ્ચય-સાધ્યને શી રીતે પામી શકશે? અરે એવા પુણ્યહીનને કોનો આધાર? ૫૮

જે અગ્નિના સંજ્ઞ તાપને સહન કરતાં લગારે શ્યામપણું ધારે નહિ તેજ ખરું કાંચન કહેવાય, તેમ જે શુદ્ધ ક્રિયાકલાપને સેવવા રૂચિ જગાડી તેમાં તટલીન બનાવે તે ખરી જ્ઞાનદશા કહી શકાય. ૫૯

જેમ શુભ—મજબુત આલંબન વિના વિષમી વાટમાં માણસ ગળડી પડે છે તેમ શુભ-શુદ્ધ ક્રિયાની સહાય વિના મુશ્કેલી જનો સંસારમાં રહી મરે છે. ૬૦

ભરતાદિકના દાખલા દર્શાવે જે ક્રિયામાર્ગને લોપે છે, શુભ વ્યવહાર માર્ગને ઉત્થાપે છે તે જિનમતનું રહસ્ય બાણતાજ નથી, અથવા તો તે બાણી બોધને લોકને ખોટે વિષમ માર્ગે દોરી જઈ ધર્મનો ઘાત કરે છે. ૬૧

મુખ્યપણે ઘણા છવોતું કડ્યાણુ વ્યવહારમાર્ગનું યથાવિધ સેવન કરતાંજ ધાય છે. તેવો રાજમાર્ગ તણ જે છીંડીનો માર્ગ તાકે છે—આદરે છે તે સ્વપ-રને કદમાં પાડવારૂપ અનુચિત કાર્ય કરે છે. ૬૨

આવશ્યક સૂત્રમાં ભરતાદિકના આલંબન લઈ ક્રિયાકાંડ ઉત્થાપવા મના કરી છે, તેમજ જે શુભક્રિયા સંબંધી દ્રવ્યનો સંદેહ ધરે છે તે ખડુલ ભવીનાં લક્ષણ છે. નિકટ ભવી તો સંદેહ રહિત શુભ ક્રિયાને સેવે તેમજ અન્ય યોગ્ય જનોને પણ એવીજ શુદ્ધ શ્રદ્ધા કરાવે. ૬૩

શુદ્ધાશુદ્ધ વ્યવહાર સંબંધી વિવેક.

ઉપર મુજબ વ્યવહાર પદ્ધતિ વચ્ચે સાંભળી કોઈ એક મતવાદી એકાંત વ્યવહારનેજ આદરે છે, પરંતુ તે વ્યવહાર શુદ્ધ અને અશુદ્ધ એમ બે પ્રકારનો કહ્યો છે, એવો શાસ્ત્રનો મર્મ સમજતો નથી. એવો ખરો મર્મ હે પ્રભુ! આપથીજ-આપના સિદ્ધાંતથીજ પામીએ. આપજ ત્રિલુપ્તમાં દીપક સમાન છે. આપજ ખરા આધારભૂત છે. આપ ચીરં છવો!

શાસ્ત્રમાં જેનો નિષેધ કરેલો નથી, અને અશક એવા ભવલીક આચાર્યાદિક-થી જે સેવિત છે તેજ શુદ્ધ વ્યવહાર ખડુ બુદ્ધિજનોવડે માન્ય થયેલો હોય છે. એવો વ્યવહાર અવશ્ય સેવ્ય છે. ૬૪

સ્વકપોલકલિપત હોવાથી જેવડે ભવ-સંસારનો પાર પામી શકાય નહીં એવો અંધપરપરાવડે પોષાએલો અશુદ્ધ વ્યવહાર ત્યાગ્ય છે. ૬૭

પાસથાદિક શિથિલાચારી સાધુઓએ જે દૂલ આલંબન સેવ્યાં, જેવાં કે નિઃસ્થિરવાસ, ચૈત્યભક્તિ (દ્રવ્યપૂજા), સાધનીએ ગાલી આપેલાં વસાદિક લેવાં અને

શ્રી સામંધર પ્રભુના વિનંતિરૂપ સ્તવનનો સારાંશ.

૧૦૫

નિષ્કારણ થી દૂધ દહીં વિગેરે વિગઈએા વાપરવી એ સર્વ આચારણુ સાધુપણને શોભાકારી નથી. પણ દૂધણુકારીજ છે, એમ બાણી જે તેવા આચારણુથી વેગળા રહે તેમનુંજ કલ્યાણ છે. ૬૮

‘ નિર્ગળ સંઘયણુદિકના દોષથી નિર્મળ ચારિત્ર તો પળી શકેજ નહીં ’ એમ કહી સ્વદોષને છુપાવી પાસથાદિક કદાચહને પોષે છે. ૬૯

પંચાશકમાં શ્રીમદ્ હરિભદ્રસૂરિ સ્પષ્ટ જણાવે છે કે કાળ સંઘયણુ વિગેરે કારણથી સાધુ ઉત્તર ગુણમાં હીનતા પામે, પરંતુ મૂળ ગુણને તો ગુરૂ મહારાજની આજ્ઞામાં વર્તી સાચવી શકે. ૭૦

દ્રવ્ય ભાવ પરિચ્છેદના મોહુ મમત્ત્વને લીધે કેવળ લિંગધારી સાધુ કુમતિને વશ થઈ આપવડાઈ અને પરનિદા કરતા ફરે છે, પણ વિષય કષાયાદિક પ્રમાદ તજવા કંઈ પણ અપ કરતા જણાતા નથી. ૭૧

અજ્ઞાની એવા તે સ્વહિતની ઉપેક્ષા કરી શ્રદ્ધાબ્રહ્મ બને છે, અને ચારિત્ર પાત્ર એવા મુનિજનોના સદ્ગુણ સાંભળી દુર્જનતાથી ખીબાય છે. ૭૨

તે પારકા લેશ માત્ર દોષ હોય તેને મેરૂ સમાન ઢાપવે છે, પાપી દુર્જનો સાથે ગોષ્ટિ કરે છે, અને સંતજનો સાથે અંતર રાખે છે. ૭૩

ઉપદેશમાળામાં જણાવ્યું છે કે જે સૂત્ર વિરૂધ્ધ માર્ગ ચાલે છે, ઉત્સૂત્ર પ્રરૂપે છે, અને ખાલી આપવડાઈ કરે છે તે અતિ આકરા મિથ્યામતિ છે. ૭૪

સામાન્ય ગૃહસ્થ પણ કંઈક પાપથી ડરતા રહે છે, અને સહસા વગર વિચાર્યું જુદું બોલતા નથી; પરંતુ સાધુવેષ ધારીને જે હડહડતું બુદ્ધું બોલે છે તે સ્વાર્થ-અંધ બની પરમાર્થબ્રહ્મ થયેલ હોવાથી કંઈ પણ પાપથી ડરતાજ નથી. ૭૫

જે નિઃશૂક-નિર્દયપણે છકાય (સર્વ જીવો)ની વિરાધના કરતા છતા સાધુવેષ રાખેછે તેમને ઉભય બ્રહ્મ થયેલા સમજવા. કેમકે તે મુનિમાર્ગથી પ્રગટપણે વિરૂદ્ધ વર્તે છે અને ગૃહસ્થધર્મ પણ પાળતા નથી; કેવળ નિર્ધનની જેવી તેમની સ્થિતિ દયા-મણી જણાયછે. ૭૬

સુસાધુ ભક્તિ, જિનપૂજા અને દાનાદિક શુભ કરણીને કપટરહિત કરતો શ્રાવક ઘણો સારો છે, પણ કપટ સહિત સાધુવેષ ધરનાર ભલો નથી; કેમકે દંભીને ધર્મ ક્યાંથી સંભવે! એમ સર્વજ્ઞ ભગવાન કહેછે. ૭૭

એવા વેષધારી કપટી સાધુ જે અશુદ્ધ વ્યવહાર પ્રવર્તાવે તે ધર્મ વિરૂધ્ધ બાણીને કદાપી આદરવો નહિજ; અશઠ ગીતાર્થ પુરૂષોએ કથેલો અને સેવેલો શુદ્ધવ્યવહારજ સર્વથા સેવવા યોગ્ય છે. ૭૮

અપૂર્ણ.

સન્મિત્ર કર્પૂરવિજયજી.

શ્રીમત્ ચિદાનંદજીકૃત પ્રશ્નોત્તર રત્નમાળા.

વિવેચન સંપત.

(લેખક સન્મિત કર્પૂરવિજયજી),

અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૮૧ થી,

૨૬ થી ૫૭ સુધીના ૨૬ પ્રશ્નોના ઉત્તર આ અંકમાં સમાવવામાં આવ્યા છે તે ઉત્તરની ગાથાઓ નીચે પ્રમાણે—

- પરજવ સાથક ચતુર કહાવે, મૂર્ખ જે તે વંધ વઢાવે ;
ત્યાગી અચઠરાગી પદ પાવે, જે દોષી તે રંક કહાવે. ૯.
- ઉત્તમ ગુણરાગી ગુણવંત, જે નર લહત જ્યોત્તિ અંત ;
જોગી જસ મમતા નહિં રતિ, મન ઈંછિ જીતે તે જતિ. ૧૦.
- સમતા રસ સાયર સો સંત, તજત માન તે પુરુષ મહંત ;
મૂર્ચવીર જે કંઠ્ય વારે, કાયર કામઆણા શિર ધારે. ૧૧.
- અવિવેકી નર પશુ સમાન, માનવ જસ યદ આતમ જ્ઞાન ;
દિવ્ય દૃષ્ટિ ધારી જિનદેવ, કરતા તાસ ઇંછાદિક સેવ. ૧૨.
- બ્રાહ્મણ તે જે વ્રહ્મ પિઠાણે, ફત્તી કર્મરિપુ વશ આણે ;
વૈશ્ય હાણિ વૃદ્ધિ જે લચે, શુદ્ધ જદ્દ અન્નદ્ધ જે જચે. ૧૩.
- અધિર રૂપ જાણો સંસાર, ધિર એક જિન ધર્મ હિતકાર ;
ઈંછિ સુખ ઊઘ્ઘર જઠ જાણો, શ્રમણ અર્તિંછિ અગાધ વચાણો. ૧૪.
- ઇચ્છા રોધન તપ મનોહાર, જપ ઉત્તમ જગમેં નવકાર ;
સંજમ આતમ ધિરતા જાવ, જવસાયર તરવાકો નાવ. ૧૫.
- ઠતી શક્તિ ગોપવે તે ચોર, શિવસાથક તે સાથ કિશોર ;
અતિ હુજેય મનકી ગતિ જોય, અધિક કપટ નારીમેં હોય. ૧૬.

૨૬ પરભવ સાથક ચતુર કહાવે—જાળકને સ્તનપાનની સહજ વાસના પરભવની સિદ્ધિ કરી આપે છે તે અને તેની જેવા અનેક પૂરવાથી પરભવની પ્રતીતિ કરીને આ ક્ષણિક દેહ તત્ત્વો બાદ જે પરભવમાં પોતાને અચુક પ્રયાણ કરવાનું છે તેને માટે પ્રથમથી શુભ સાધન કરી રાખવા બાંહેડી રહે તેનેજ ખરો ચતુર સમજવો; કેમકે તે પોતાની ચતુરાઈનો સદુપયોગ પોતાનું હિત સાધવામાં કરે છે. વળી કેટ.

પ્રત્યેકોત્તર સ્તવમાળા.

૧૦૭

લાક મુગ્ધજનો લોકરંજન કરવા માટેજ સ્વચતુરાઇ બતાવેછે પરંતુ તે તેનો સદુ-
પયોગ નથી પણ દુરુપયોગ છે.

૩૦ સુરખ જે તે બંધ બદાવે—મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, કષાય અને યો-
ગ, દુઃપ્રસિધ્ધાન કે રાગદ્રેષાદિક દોષો જેવડે જીવ વિવિધ કર્મબંધન કરી સંસાર-
ચક્રમાં ભગ્યાજ કરે છે તે આત્મશુષુના વિરોધી દોષોને સેવનાર અને આ-
ત્મશુષુને હણનાર આત્મદ્રોહી મૂર્ખ છે. ‘બુદ્ધિ પામીને તત્ત્વનો વિચાર કરવો જો-
ઈએ’ એ મહાવાક્યને અવગણી બુદ્ધિનો અવળો ઉપયોગ કરનાર દુર્બુદ્ધિ વિવેક-
હીન મૂર્ખજ ગણાય. દુર્લભ એવા માનવદેહને પામીને વીતરાગપ્રણીત વ્રતનિયમ
પાળવા એ મહા વાક્યની ઉપેક્ષા કરી તુચ્છ અને ક્ષણિક એવાં વિષયસુખમાંજ
મગ્ન થઈ જવું તે મોટી મૂર્ખાઈ છે. લક્ષ્મી પામીને પાત્રદાનવડે તેનો લહાવો લેવો
એ મહાવાક્યનો મર્મ ભૂલી જઈ પામેલી લક્ષ્મી કેવળ એશઆરામમાંજ ઉઠાવી
દેવી અથવા કૃપણતા દોષથી તેના ઉપર ખોટી મમતાબુદ્ધિ રાખીને તેનો કંઈ પણ
સદુપયોગ ન કરવો એ પણ મૂર્ખાઈ નહીં તો બીજું શું? અને જિહ્વા પામીને પ-
રને પ્રીતિ ઉપજે એવું પ્રિય અને પથ્ય વચન બોલવું એ મહાવાક્યને લોપી જેમ
આવે તેમ જીભની લવરી કરવી એ ઉન્મત્તતા નહીં તો બીજું શું? આ ઉપર જ-
ણાવેલાં મહાવાક્યોમાંજ બહુધા બધો સાર સમાયેલો છે. જે તેનો સાર સમજીને તે
મુજબ વર્તન કરે છે તેને સંસારચક્રમાં વધારે વખત રહીવું પડતું નથી. તત્ત્વ
રહસ્ય સમજીને તત્ત્વ શ્રદ્ધા નિશ્ચલ રાખી જે તત્ત્વરમણતા આદરે છે, એટલે કે જડ
ચેતનને સારી રીતે સમજી લઈ સ્વચેતન દ્રવ્યમાં રહેલી અનંત અગાધ શક્તિ-સા-
મર્થ્યની દૃઢ પ્રતીતિ કરી જે પોતાના આત્મામાંજ સત્તાગત રહેલી અનંત અપાર
શક્તિને પ્રગટ કરવાની પવિત્ર બુદ્ધિથીજ વીતરાગ વચ્ચનાનુસાર પ્રવૃત્તિ કરે છે તે
ભાગ્યશાળી ભવ્ય જનને બહુ ભવભ્રમણ કરવું પડતુંજ નથી. પણ ઉપર જણાવ્યું
તેથી અવળી રીતે આપમતિવડે જશ કીર્તિની ઇચ્છાથી કે ગતાનુગતિકતાથી કે બીજા
કોઈ બલતના બદલાની ઇચ્છાથી દાનાદિક ધર્મક્રિયા કરે છે તે મૂર્ખ આત્મ-
હિત સાધી શકતો નથી, માટે મોક્ષાર્થી જનોએ જે કંઈ ધર્મ અનુષ્ઠાનકરકું તે કેવળ
આત્મ કલ્યાણ હેતેજ કરવું. કેમકે એવા પવિત્ર આત્મલક્ષથી આત્મા નિર્મળ થાય
છે અને વિપરીત લક્ષથી આત્મા મટીન થાય છે, એમ સમજી વિવેકબુદ્ધિવડે
વિચારી સ્વહિત આદરવું.

૩૧ ત્યાગી અચળ રાજપદ પાવે—સદ્વિવેકવડે તત્ત્વાત્તત્ત્વનો નિશ્ચ-
ય કરી જે સત્ પુરૂષ તજવા યોગ્ય તણ દે છે અને આદરવા યોગ્ય આદરી લે છે,
તે અંતે અવિચળ એવી મોક્ષપદવીને પામે છે, જે કારણો સેવવાથી જીવને નાહક

૧૦૮

જંગલમાં મહાપ્રાણ

ભવપ્રસન્ન કરી અનંત દુઃખ સહેવાં પડે છે તે બધાં કારણો તજવા યોગ્ય છે, અને જે કારણો સેવીને જીવ સર્વ કર્મબંધનથી મુક્ત થઈ અતિ પરમપદને પામે છે તે સેવ્ય છે. મતલબ કે સર્વ પાપસ્થાનકો સમજીને પરિહરવા યોગ્ય છે, અને વિતરાગ સર્વશક્યિત સર્વ ગુણસ્થાનકો અનુક્રમે સેવવા યોગ્ય છે. એમ વિવેકયુક્ત ભાગ-વૈરાગ્યને સેવનાર અનુક્રમે અદ્વય સુખનો ભોગી થઈ શકે છે. પોતપોતાના અધિકાર ગુજબ કર્મસાધન કરી અનુક્રમે ઉંચી પાયરી ઉપર ચઢનાર સુખે સ્વ-ઉન્નતિને સાધી અદ્વય અભાષિત સુખને પામી શકે છે.

૩૨ જે લોભી તે રંક કહાવે—ગમે તેટલી ભોગસામગ્રી પ્રાપ્ત થયાં છતાં જે લોભાંધ થઈ અધિકાધિકની તૃષ્ણા કર્યો કરે છે તેજ ખરેખર દીન-દુઃખી છે, અને પ્રાપ્ત સામગ્રીમાં સંતુષ્ટ રહી જે પ્રસન્નતાથી પરભવને માટે ચતુ સાધન સેવવા ઉત્તમાણ રહે છે તેજ ખરેખર સુખી છે. ‘ન તૃષ્ણા પરો વ્યાધિઃ ન તોષાત્ પરમં મુલ્યમ્’ એ ગે મહા વાક્યો ઉપરની વાતને પુરેપુરો ટેકો આપે છે. એમ સમજી શાણા જનોએ સંતોષવૃત્તિ ધારવી ઉચિત છે.

૩૩ ઉત્તમ ગુણુરાગી ગુણુવંત, જે નર લાલત ભવોદ્દાધિ અંતઃ—જે પોતે સદ્ગુણી છતાં ઘીજ સદ્ગુણીનો રાગી હોય છે તેવો ગુરૂષ જલદી સંસારનો અંત પામી શકે છે. જે પોતે ગુણી હોઈ ઘીજના સદ્ગુણોને સહન કરી શકતા નથી અને તેથી તેમના ઉપર અનુનિમ પ્રેમ ધરવાને બદલે દ્રેષ ઈર્ષ્યા કે મત્સર ધારણ કરે છે તે પોતે સ્વગુણથી ચ્યુત (બ્રષ્ટ) થઈને ભવ અટવીમાંજ લટકે છે. મતલબ કે દ્રેષ દોષથી ગમે તેવા ગુણુ વિષુમે છે અને ઉત્તમ ગુણાનુરાગથી ગુણુદીન પણ ઉન્નતિને પામે છે. શ્રીમદ્ યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયે ૧૮ પાપસ્થાનકની સગાય પેઢી દ્રેષની સગાયમાં દ્રેષદોષથી થતી મહા હાનિ અને ગુણાનુરાગથી થતો એકાંત આત્મલાભ સારી રીતે સમજાવેલ છે; તેથી તે સંબંધી વિશેષ મનન કરી કૃષ્ણ વાસુદેવની પેરે સદ્ગુણુ ગ્રાહી થવાનો ખપ કરવો ઉચિત છે.

૩૪ ભોગી જસ મમતા નહિ રતિ—જેને સંયમાત્ર પણ પર પુદ્ગલિક વસ્તુમાં મમતા વર્તતી નથી તેજ ખરા ભોગી કહેવાય છે. ઉત્તમ પ્રકારના યોગ-બળથી જેમણે મમતા ગાળી નાખી છે તેજ મોક્ષના અધિકારી થઈ શકે છે. મમતા મૂર્છા એજ ખરેખર પરિચ્છેદ રૂપ છે, અને પરિચ્છેદવડે ઉન્નત બનેલા બાપણ જીવોની કેવળ દુર્દશાજ થાય છે; તેમાં પણ જે સાધુવેષ ધારીને પરિચ્છેદને ધારે છે તેમની તો સર્વત્ર મહા વિટંબના થાય છે. કેમકે તે સાધુના વેષે જગતને ડગે છે એટલે ધર્મકંઠ બની જગતને ખૂંતે છે અને સર્વજ્ઞ ભગવાનની પવિત્ર આજ્ઞાનો ભંગ કરે છે. સર્વજ્ઞ ભગવાને સાધુને દ્રવ્યભાવથી નિર્બંધપણુ ધારવા દ્રમભાવેલું છે. દ્રવ્ય-

થી સુવર્ણ વિગેરે અને લાવથી મૂર્છા પરિહરવા પ્રભુએ દ્વરમાવેલું છે, તે મુજબ પ્રતિજ્ઞા કર્યા છતાં પુનઃ પ્રતિજ્ઞાબ્રપ્ત થઈ મમતા ધારવી એ અલ્પત અનુચિત છે. કહ્યું છે કે “મમતા થિર સુખ શાકિની, નિર મમતા અનુદ્વજ; મમતા શિવપ્રતિદ્વજ છે, નિરમમતા અનુદ્વજ.”

૩૫ મન ઈંદ્રિ જીતે તે જતિ—મનને અને ઇંદ્રિયવર્ગને વશ કરી વીતરાગ પરમાત્માએ દ્વરમાવેલી દશ શિક્ષાને સારી રીતે સમજીને જે આરાધે છે તેજ ખરા યતિ છે, અને એથી ઉલટા ચાલી એટલે મનને અને ઇંદ્રિયોને મોકળાં મુકી જે કેવળ સ્વચ્છંદપણે આજ્ઞા વિરૂદ્ધ વર્તે છે તે તો કેવળ યતિનામને કલંક લગાડનાર છે, એમ ચોક્કસ જાણવું. જે ઉત્તમ પ્રકારની દશ શિક્ષા સર્વજ્ઞ ભગવાને આત્માના એકાંત હિતને માટે દ્વરમાવેલી છે તે આ પ્રમાણે છે—

૧ ક્ષમાગુણ ધારી સહનશીલ થવું. ૨ મૃદુતા—કોમળતા આદરી સદ્ગુણી પ્રત્યે નમ્રતા ધારવી. ૩ ઋણુતા એટલે સરળતા આદરી નિષ્કપટવૃત્તિ સેવવી. ૪ લોભ તજીને સતોષવૃત્તિ સેવવી. ૫ યથાશક્તિ ખાદ્ય અભ્યંતર તપવડે આત્મવિશુદ્ધિ કરવી. ૬ સંયમ ગુણવડે આત્મ નિગ્રહ કરવો અને સર્વ જંતુઓને આત્મા સમાન લેખી કોઈના પ્રતિ પ્રતિદ્વજ આચરણ નજ કરવું. ૭ પ્રિય અને પથ્ય એટલે હિતકારી એવુંજ સત્ય વચન બોલવું. ૮ અવ્યાયાચરણ તજીને પ્રમાણિકપણે એટલે શુદ્ધ આત્મકરણથી વ્યવહાર સેવવો નહિ. ૯ મમતાદિક પરિચ્છેદને અનર્થરૂપ સમજી—નિર્ધારી નિર્મમત્વપણું—નિરુપદ્રુપણું સેવવું. ૧૦ મન વચન અને કથાની પવિત્રતા જાળવી રાખીને ગમે તેવા વિષયભોગથી વિરક્ત રહેવું. ઉક્ત દશ મહા શિક્ષાને યથાર્થ રીતે અનુસરનાર યતિઓ જગતને મહા આશીર્વાદરૂપ છે, અને તે પરમ પવિત્ર માર્ગને ઉલ્લંઘી કેવળ આપમતિથી સ્વચ્છંદપણે દરનાર યતિઓ તો જગતને કેવળ શ્રાપ રૂપજ છે.

૩૬ સમતા રસ સાચર સો સંત—રાગ દ્વેષ અને મોહજન્ય મમતાદિક વિકારોને તજી જે સદા સમતા રસમાં જીવ્યા કરે છે તેજ ખરેખર સંત પુરૂષો છે. એવા સમતાવંત સાધુઓ ખરેખર વિશ્વવંદ્ય છે. દુનિયામાં એવી કોઈ વસ્તુ નથી કે જેની તેમને ઉપમા આપી શકાય. તેથી તેવા સમતા—સેવધિ સંત સાધુઓના ઉપમાતીત કહેવાય છે. જ્ઞાનસારમાં કહ્યું છે કે “જેમનો સમતારસ સ્વયંભૂ રમણ સમુદ્રની સાથે સ્પર્શ કરે છે અને નિરંતર વૃદ્ધિ પામતો જાય છે એવા મુનીશ્વરોને જેની સાથે સરખાવી શકાય એવી કોઈ ઉપમા આ ચરાચર જગતમાં જણાતીજ નથી. તેમ છતાં ચંદ્ર, સૂર્ય, સાચર, ભારંડ પ્રમુખની જે ઉપમા આપવામાં આવે છે તે એકદેશીય સમજવી.

૧૧૭

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

૩૭ તજત માન તે પુરૂષ મહંત—જે માન માનવીઓમાં સામાન્ય નિયમ મુજબ જોવામાં આવે છે, અને જેના યોગે જીવોને બહુધા જોખમમાં ઉતરવું પડે છે, તેમજ જેથી પરિણામે નરકાદિક દુર્ગતિમાં પણ જવું પડે છે. તે દુઃખદાયી માન—અભિમાનને તજે તે મોટા મહંત પુરૂષ છે. અભિમાન તજવાનો ઉપાય નમ્રતાજ છે. ત્યાંસુધી આપણે પૂર્ણતા પામ્યા નથી, ત્યાંસુધી અભિમાન કેમ કરી શકાય? તેમજ પૂર્ણતાને પામેલાને અભિમાન કરવાની શી જરૂર હોય? મતલબ કે પૂર્ણને કે આપણને અભિમાન કરવાનો અવકાશજ રહેતો નથી. તેમાં પણ જે તત્વથી પૂર્ણતા પામેલા છે તે તો કદાપિ પણ અભિમાન કરતાજ નથી, એટલુંજ નહિ પણ અભિમાન તજીને નમ્રતા ગુણને સેવવાથીજ પૂર્ણતા પમાય છે, અને જે અપૂર્ણ છતાં અભિમાન—મિથ્યા અભિમાન સેવે છે તે પૂર્ણતા પાત્રી શકતા નથી, એટલુંજ નહીં પણ હોય તે પણ હારીને પાયમાલ થઈ જાય છે. માટે સહુથી શ્રેષ્ઠ માર્ગ એ છે કે જેમ જેમ ગુણની વૃદ્ધિ થતી જાય તેમ તેમ નમ્રતાની વૃદ્ધિ થવી જોઈએ—જેમ જેમ નમ્રતા અધિક તેમ તેમ ગુણવૃદ્ધિમાં ગતિ શીઘ્ર અને જેમ જેમ તેમાં ખામી તેમ તેમ ગુણવૃદ્ધિમાં પણ ખામી સમજવી. ‘લઘુતા ત્વાં પ્રભુતા’ અને ‘પ્રભુતાથી પ્રભુતા દૂર’ એવો નિયમ છે. તેથીજ સવળુ અને દુર્યોધન જેવાના પણ જોડાલ થયા, અને રામચંદ્ર તથા યાંડવોનો અભ્યુદય થયો.

૩૮ સૂરવીર જે કંટપ વારે—જે કામવિકારને નિવારે અને વિષયવાસનાને નિર્મૂળ કરે તેજ અરેખર સૂરવીર એટલે બહાદુર છે, અને જે કામવિકારને વશ થઈ સ્વપર હિંતથી ચૂકે છે તે ડરપોક યા કાચર છે. લાજો માણસની સામે રહી રણમાં યુદ્ધ કરનાર કઈક સુભટો હોય છે, પણ એક અળખા-શ્વીના નેત્રકટાક્ષને તે સહીસરતા નહીં, એવો રહે કે રાકર અને બાર છે. વરી કામવિકારને વશ કરેલ અંદરનો લેણે સંકેત મળે ત્યારે તે લેણે તે લેણે, હુલે ત્યારે ત્યારે કરે છે અને અનેક સ્થળે માર તથા અપમાન પામે છે તેમજ પ્રાંત મહીન વાસનાથી ચરીને નીચ ગતિમાં ઉત્પન્ન થાય છે. માટે દરેક શ્રીપુરૂષ કામવિકારને વશ કરી સ્વમર્થાદા સાચવવા સાવધાન રહેવું જોઈએ. કામવિકારને વશ કરનાર શ્રીપુરૂષ તુંજ શીખરત દીપી નીકળે છે. શીખરત એજ મનુષ્યજાતતું ‘અર્’ ભૂષણ છે. સંતોષી શ્રી પુરૂષાજ શીખરતને આદરી શકે છે. પૂર્વે એવાં અનેક શ્રી-પુરૂષ રત્નો હતાં. તેમનાં પવિત્ર નામ અદ્યાપિ પર્યંત પ્રભાતમાં ગવાય છે. તેવા પવિત્ર શ્રીપુરૂષોતું અનુકરણ કરી મન વચન કાયાની શુદ્ધિથી શીખરત સાચવવા અને અનુકરમે વિષયવાસનાને નિર્મૂળ કરવા આત્માર્થી સજ્જનોએ યતન કરવો જોઈએ.

૩૯ કાચર કાસ આણા શિર ધારે—વિષયવિકારને વશ થઈ વિવેક-

રત્ન ગમાવી નાંખી જે સ્વમર્યાદાથી ચૂકે છે તેજ કાયરનું લક્ષણ છે. આવા કાયર માણસો સ્વપરનું જીવન ગળાડે છે. કામાંધ બની પોતેજ મર્યાદા સુકી બીજાને પણ ઉન્માર્ગે દોરે છે અને એમ કરીને ઉભયનો અધઃપાત કરાવે છે. કામાંધ બનેલી માતા પોતાના પતિને કે પુત્રને ગણતી નથી. પોતાનો કલ્પિત સ્વાર્થ સાધવાને તેમના કિંમતી પ્રાણને હરી લે છે, અને ગમે તેવા નીચ નાદાનગી સાથે પણ ગમન કરે છે. તેમજ કામાંધ બનેલો પુત્ર પોતાની કુળ મર્યાદાને સુકી માતા, ભગિની કે પુત્રીની સાથે પણ ગમન કરતાં ડરતો નથી—તેને કાયર એટલા માટે કહીએ છીએ કે તે મૂર્ખ પોતાના પ્રબળ દોષના કારણથી પોતાને ભવિષ્યમાં થનારી આપદાથી બચવાને કંઈ પણ પુરૂષાર્થ ફેરવતો નથી. તેવા કામાંધ સ્ત્રીપુરૂષોને પ્રબળ કામવિકારથી આ લોકમાં પણ અનેક પ્રકારના અનર્થ સંભવે છે, અને ભવાંતરમાં નરકાદિકનાં મહા ત્રાસદાયક દુઃખની પરંપરા તેમને બહુ પેરે વેદવી પડે છે. તેમ છતાં મનુષ્યજન્મમાં સ્વપર હિત સાધી લેવાની સોનેરી તક ગમાવેલી પાછી મળી શકતી નથી. કદાચ ઘણેકાં ઘણાં કષ્ટે મનુષ્યજન્મ મળે તો પણ સાંઠની જેમ સ્વચ્છંદપણે સેવેલા વિષયભોગથી પુણ્યથયેલી વિષયવાસના બળુત થતાંજ જેવોને તેવોજ જીવ વિષયવમળમાં પડી જાય છે, માટે જેમ બને તેમ સમજી શાણા માણસોએ ઉત્તમ સાધનવડે વિષય પાસથી છુટી નિર્વિકારીપણું પ્રાપ્ત કરવા પ્રબળ પુરૂષાર્થ ફેરવવા પુરતો પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.

૪૦ અવિવેકી નર પશુ સમાન—જેનામાં વિવેક બગ્યો નથી તેમજ જે વિવેકરત્ન પેદા કરવા પૂરતો પ્રયત્ન કરતા નથી તે મનુષ્ય છતાં પશુ જેવોજ ગણાય છે. કેમકે આહાર, ભય, મૈથુન અને પરિગ્રહ રૂપ સંસાર ચતુષ્થય તો ઉભયને સમાનજ છે. જેથી કૃત્તાકૃત્ય, હિતાહિત, ભક્ષ્યાભક્ષ્ય, પેયાપેય કે શુભદોષ યથાર્થ સમજી શકાય એવો વિવેક ઘટમાં પ્રગટ થાય તોજ મનુષ્યજન્મની સફળતા છે. પશુમાં પ્રાયઃ એવું વિજ્ઞાન હોઈ શકતું નથી, ત્યારે મનુષ્ય ધારે તો બુદ્ધિબળથી તત્વાત્તવનો વિચાર કરી, નિશ્ચય કરી અતત્તવને તણ તત્તવને ગ્રહણ કરી શકે છે. જો બુદ્ધિબળ પામ્યા છતાં તેનો ઉપર કહ્યા મુજબ ઉપયોગ નહિ કરતાં નાના પ્રકારની વિષયવાસનાને પોષવા માટેજ તેનો અવળો ઉપયોગ કરવામાં આવે, તેમજ દુર્લભ માનવદેહ, લક્ષ્મી અને વાણીનો પણ તેવોજ માઠો ઉપયોગ કરવામાં આવે તો તે પામેલી શુભ સામગ્રીને હારી જાય છે, અને તેવી શુભ સામગ્રી અન્ય જન્મમાં પણ એવો ઉદમ નહિ કરવાથી ફરી મેળવવી મુશ્કેલજ છે. માટે ઉત્તમ સ્ત્રીપુરૂષોએ મોહ અજ્ઞાન અવિવેકને તણ જેમ બને તેમ શીઘ્ર સત્સંગ મેળવી નિર્મળ જ્ઞાન અને વિ-

૬૨૨

જેન ધર્મ પ્રકાશ.

વેક્ર આસ કરવા અચુક પ્રયત્ન સેવવો, જેથી આ માનવભવ સફળ થઈ શકે.

૪૨ માનવ જસ થટ આતમજ્ઞાન—જેના હૃદયમાં વિવેક બળુત છે તેજ બરા માનવ છે. કેમકે તેમનોજ જન્મ સફળ છે. આત્મજ્ઞાનવડે સ્વપરનો, જડ ચૈતન્યનો, ત્યાગ્યાત્યાગ્યનો, કૃત્યાકૃત્યનો, હિતાહિતનો, ભક્ષ્યાભક્ષ્યનો, પેયાપેયનો તેમજ ગુણદોષનો નિશ્ચય થઈ શકે છે. એવી રીતે તત્ત્વ નિશ્ચય થવાથી નિશંકપણે સ્વપર હિત સાધી શકાય છે, અને તેમાંથી ચલાયમાન નહિ થતાં સુખે સાધ્ય સિદ્ધિ મેળવી શકાય છે. આથી સમજી શકાશે કે આત્મહિત સાધવા માટે આત્મજ્ઞાન કેટલું બધું ઉપયોગી છે. આત્મામાં જે અનંતી શક્તિ સત્તાગત રહેલી છે તેની પૂરેપૂરી શ્રદ્ધા કરાવનાર આત્મજ્ઞાનજ છે, અને એવી દૃઢ આત્મ શ્રદ્ધ થતાંજ સત્તાગત રહેલી આત્માની અનંતી શક્તિને વ્યક્ત (પ્રગટ) કરવાને નિઃશંકાં પ્ણે સાધન ક્રમ સેવી શકાય છે, એટલે અનુક્રમે આત્મરમણતા યોગે અવિઃખ એવું મોક્ષસુખ મેળવી શકાય છે.

૪૨, દિવ્યદૃષ્ટિધારી જિન દેવ, કરતા તારા ઇંદ્રાદિક એવ-જે રાગદ્વેષ અને મોહાદિક દોષોને દૂર કર્યા છે અને પરમ શાંત દશાનો જેમને સાત અનુભવ થયો છે એટલે જેમને પરમ દિવ્ય દૃષ્ટિ પ્રગટ થઈ છે અને તેજ ઇંદ્રાદિક દેવો જેમની સેવા કરવા ઉજમાળા રહે છે એવા જિન અરિહંત તીર્થંકર વાનજ બરા દેવ છે, એટલે તેજ દેવાધિદેવ છે એવો નિશ્ચય થાય છે. એમ વિધથી તત્ત્વ નિશ્ચય કરી કલ્યાણ અર્થી જનોએ ઉક્ત જિનેશ્વર ભગવા આત્માની સંપૂર્ણ વિભૂતિનો સાક્ષાત્કાર કરવાને માટે દૃઢપણે (નિશ્ચયપણે) અવલોકન કરવું છે. જેમને સંપૂર્ણ સ્વરૂપ સાક્ષાત્કાર થયેલ છે એવા જિનેશ્વર ભગવાનને લાગે અવલોકનનાર પણ આત્મ સાક્ષાત્કાર અનુભવી શકે એમાં કંઈ રીત નથી.

૪૩ બ્રાહ્મણ જે તે બ્રહ્મ પીછાણે—બ્રહ્મ જે પરમાત્મા તેનું સારી રીતે સમજે તે બ્રાહ્મણ; અથવા બ્રહ્મ જે જ્ઞાન-જ્યોતિ, તેમાંજ જ્ઞાન નમાં નિમગ્ન રહે, અજ્ઞાનાચરણ ન કરે તે બ્રાહ્મણ; અથવા બ્રહ્મ તે બ્રહ્મચરિતોપાદિક સદ્ગુણો, તેમનું સદા સેવન કરે તે બ્રાહ્મણ. ઉપર કહેલા શબ્દ ઉપરથી સ્પષ્ટ થાય છે કે સમ્યક્ જ્ઞાન અને સમ્યક્ ચાચરણ એ બંને સેવવાથીજ બ્રાહ્મણ થવાય છે, જેમાં સમ્યક્ જ્ઞાન પણ નથી, અને સમ્યક્ પણ નથી તે બરો બ્રાહ્મણ નથી. આવા ઉત્તમ આશયથી અન્યત્ર ! 'સર્વ જાતિમાં બ્રાહ્મણો પણ છે. તેમ સર્વ જાતિમાં ચંડાળોમાં પણ કે બ્રાહ્મણ જાતિમાં પણ ચંડાળો છે, અને ચંડાળોમાં પણ બ્રાહ્મ

૨૧૪

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

‘ગઈ સો તો ગઈ’ હવે રહી તેની સંભાળ લેવાની છે તેમાં જેટલી ઉપેક્ષા એટલીજ ગંભીર હાનિ સમજી લેવાની છે. સમગ્રને વધારે શું કહેવું !

૪૬ શુદ્ધ ભક્ષ અભક્ષ જે ભખે—જેને ભક્ષ્યાભક્ષ્યનો કંઈ પણ નિયમજ નથી. જે પરજીવોના કિંમતી પ્રાણનો વિનાશ કરી-કરાવીને રાક્ષસોની જેમ માંસ ભક્ષણ કરેછે, સુરાપાન કરેછે, મૃગયાની રમતમાં સંજ્યાળંધ જીવોનો સંહાર કરે, કરાવેછે અને એવાજ અનર્થકારક કાર્યોમાં ક્ષણિક કલ્પિત સુખ-સ્વાર્થ ખાતર થતી ખારાવાર જીવહિંસાની લગારે ટરકાર કરતા નથી તેવા નીચ નાદાન જનોને જ્ઞાની પુરૂષો શુદ્ધ જનોની કોટિમાંજ લખેછે. ઉત્તમ પુરૂષો તો સ્વપ્નમાં પણ પરજીવને પીડા કરવા ઈચ્છે નહિં. શાણા સજ્જન પુરૂષો તો સહુના પ્રાણ પોતાના પ્રાણ સમાન કે તેથી પણ અધિક લેખીને પોતાના પ્રાણથી પણ પરપ્રાણની અધિક રક્ષા કરેછે; અને તેથીજ તેઓ મિથ્યા મોજશોખને વશ નહિં પડતાં જેમ સ્વપ્નરત અધિક શ્રેય સમજી તેમ દિનરાત યત્ન કર્યો કરેછે. સજ્જન પુરૂષો કદાપિ પણ નીતિ-ન્યાય-પ્રમાણિકતાનો માર્ગ મૂકીને અનીતિ-અન્યાય-અપ્રમાણિકતાને આદરતાજ નથી અને તેમાંજ તેમની ઉત્તમતા સમાયેલી છે; ત્યારે શુદ્ધ જનો પોતાના કલ્પિત તુચ્છ સ્વાર્થ ખાતર પશુના પ્રાણ લેતા પણ કરતા નથી. એવા અનર્થ આચરણ કરનાર શુદ્ધ જનો પોતાનો આ લવ અને પરલવ બચાડેછે અને દુનિયાને શ્રાવ્ય રૂપ થઈ અનેક અજ્ઞાની જનોને ઉન્નયોર્ગે ચઢાવી દુઃખભાગી કરેછે.

૪૭ અધિર રૂપ જાણે સંસાર—સંસાર, સંસારની માયા, સંસારનું સુખ તત્ત્વ અધિર-અશાશ્વત છે, ક્ષણમાં એક ગતિમાં તો ક્ષણમાં બીજી ગતિમાં કર્મવશ જીવ ભરણાજ કરેછે. નાથેલા માંદગી જેમ જીવને કર્મ જ્યાં ખેંચી બધ ત્યાં જતુંજ રહે, તેમાં તેહું કંઈ ચાલે નહિં. એટલે કે કર્મવશ જીવોને સંસારમાં અનિયત વાસ છે, તેમાં પણ જેવી ગતિ તેવી ગતિ એ શાસ્ત્રવચનને ચતુસારે સારી મતિથી શ્રવણ કરણી કરનારની શુભ ગતિ-દેવ ખલુખ્ય રૂપ પામેછે અને કૂટી મતિથી અશુભ કરણી કરનારની માઠી ગતિ-નરક તિર્થંચરૂપ થાયછે. પણ જ્યાંસુધી તેના મૂળ રૂપ રાગ દેવ મોહાદિક સમૂહના ક્ષય પામ્યા નથી ત્યાંસુધી સંસારચરિત્રમણુ કરવુંજ પડેછે, અને ત્યાંસુધી વિકારને વશ થઈ સંસારની માયામાં સુખાય અને પરિણામે ગતિ દુઃખદાયી એવા કલ્પિત ક્ષણિક સુખમાં સુખજીવિ રાખી મધુખિંદુના રૂપરૂપિ તેમાં સુખાઈ મરે. આથી રીતે મોહવશ વિવશ્યાલતાના ભેરથી એક ભવમાંથી બીજા ભવમાં અને બીજામાંથી ત્રીજા ભવમાં ગેરા ભવચર-પરા કરી પોતાનીજ ગંભીર શુદ્ધથી ભવચક્રમાં ભરણાજ કરેછે.

૪૮ અિર એક જિન ધર્મ કિતકાર—આ અધિર સંસારમાં તો કંઈ પણ

પ્રત્યોત્તર રત્નમાળા.

૧૧૫

સ્થિર, સાર અને હિતકર વસ્તુ પ્રાપ્ત થઈ શકતી હોય તો તે જિનેશ્વર લગવાને લા-
ખેલો ધર્મજ છે. મતલબ કે દરેક આત્મદ્રવ્યમાં જાતિવંત રત્નની જ્યોતિની જેમ
સત્તાગત વ્યાપી રહેલો શુદ્ધ સનાતન જ્ઞાન દર્શન ચારિત્રાદિક ધર્મ સદા સ્થિર, સાર-
રૂપ અને એકાંત હિતકર છે; તેમજ ઉક્ત આત્મધર્મને વ્યક્ત—પ્રગટ કરવા માટે
સર્વજ્ઞ પરમાત્માએ નિર્મિત કરેલાં સાધન પણ પ્રવાહરૂપે સદા વિદ્યમાન વર્તે છે.
નિર્મળ સ્ફટિક રત્નની જેમ આત્માનો મૂળ સત્તાગત સ્વભાવ નિષ્કષાય એટલે કો-
ઘાદિક કષાય વર્જિત છે, પણ જેમ ઉપાધિ (ઉપર મુકેલાં રાતાં કાળાં ફૂલ) સંબ-
ધથી સ્ફટિક પણ રાતું કાળું માલમ પડે છે, તેમ આત્મા પણ પુણ્યપાપના
યોગથી રાગદ્વેષરૂપ પરિણામને પામે છે, એટલે સકષાયી જણાય છે. જેમ સ્ફટિક
રત્ન ઉપર મુકેલ કુલરૂપ ઉપાધિસંબંધ દૂર કરવાથી સ્ફટિક રત્ન જેવું ને તેવું
ઉન્નવળ પ્રતીત થાય છે, તેમ આત્માની સાથે લાગેલાં પુણ્યપાપથી થયેલ રાગદ્વેષ
રૂપ પરિણામને દૂર કરવાથી આત્મા નિર્મળ-નિષ્કષાય પ્રતીત થાય છે. જ્યારે
આત્મા સર્વ ઉપાધિ સંબંધથી મહિત નિર્મળ-નિરાવરણ-નિષ્કષાય-નિર્વિકલ્પ જની
રહે છે, ત્યારે તરણ વિનાના રત્નાગરમાં રત્નની રાશિની જેમ અનંત જ્ઞાન દર્શન
અને ચારિત્રાદિક સદૃશ્યોનો સમૂહ આત્માના સંપૂર્ણ પ્રદેશમાં ઝળકી રહેલો વ્યક્ત
પ્રગટ થાય છે. આત્મપ્રદેશમાં સદા સત્તાગત વ્યાપી રહેલા સદૃશ્યસમુદાયને જે
રાગદ્વેષાદિક કર્મઆવરણ પ્રગટ થવા દેતા નથી તે રાગદ્વેષાદિકને સમૂળજા દૂર ક-
રવા સદા સાવધાનપણે સર્વજ્ઞેશિત સત્ સાધનોને સેવવા-સદુદ્યમ કરવો એજ
આત્માથી સંજ્ઞાનોત્તર સુખ્ય કર્તવ્ય છે, અને એજ જિનેશ્વર પરમાત્માએ પ્રસ્પેદી
શુદ્ધ સનાતન શૈલી છે.

૪૯ ઇંદ્રિયસુખ છિદલર જળા જાણો—જેમ એક મહાસાગર અથવા અગા-
ધ જળવાળા સરોવર પાસે છિદલર જળવાળું ખાળોચીયું કંઈ હીસાળમાં નથી,
તેમ શુદ્ધ નિષ્કષાય આત્માના અતીંદ્રિય સ્વાભાવિક સુખ પાસે ઇંદ્રિયજન્ય વિષય-
સુખ કદા ખાળોચીયા જેવું અલ્પ અને તુચ્છ છે એમ જાણવું. આત્માનું શુદ્ધ
સ્વાભાવિક સુખ નિરૂપાધિક-ઉપાધિવર્જિત છે ત્યારે ઇંદ્રિયજન્ય સુખ સોપાધિક
એટલે ઉપાધિયુક્ત છે. આત્માનું સદૃજ સુખ નિર્વિકલ્પરૂપ છે, અને ઇંદ્રિયસુખ
સંવિકલ્પરૂપ છે. આત્માનું સુખ સ્થિર-ચિરસ્થાયી છે અને ઇંદ્રિયસુખ અસ્થિર
લઘુિક છે. આત્માનું સુખ સંપૂર્ણ છે, અને ઇંદ્રિયસુખ અપૂર્ણ છે. આત્માનું સુખ
અમૃતિમ છે અને ઇંદ્રિયસુખ કૃત્રિમ-કલ્પિત છે. આત્માનું સુખ એકરૂપ છે અને
ઇંદ્રિયસુખ નાના રૂપ છે, તેમજ આત્મસુખ શાશ્વત છે, અને ઇંદ્રિયસુખ હે-
વાળું છે. ઉક્ત ઉભય બંધના સુખમાં આવો પ્રગટ પટાંતર સમજીને આત્માથી સ-

૧૨૬

જન ધર્મ પ્રકાશ

જનનોએ આત્માનું સહજ શુદ્ધ અખંડ અક્ષય નિર્વિકલ્પ નિરૂપાધિક અકૃત્રિમ એકાંત અજરામર એવું શાશ્વત સુખ સંપ્રાપ્ત કરવા માટેજ અહોનિશ ઉદ્યમ કરવો ઘટે છે. ઇન્દ્રિયસુખનો મોહ તણ મનને સ્થિર કરવાથી તે મેળવવું સુલભ છે.

૫૦ શ્રમણુ અર્તિદ્રિ અગાધ વખાણુ.—શ્રમણુ કહીએ તપસ્વી મુનિરાજ તેમનાવડે અતુલવાતું જે સહજ અર્તીદ્રિય આત્મિક સુખ તેજ ખરેખર અગાધ—આપાર-નિઃશીમ છે અને ઇન્દ્રિયજન્ય વિષયસુખના આશી એવા અવિરતિ જનોતું લૅણિક અને કલિપત સુખ તે છિલ્લર જળ સમાન અલ્પ અને તુચ્છ છે એમ ઉભયને પરસ્પર સરખાવતાં સમજાશે. એમ સમજી ઉભયમાં જે અધિક હિત-કર પ્રતીત થાય તેવા સુખને માટેજ ઉદ્યમ કરવો ઉચિત છે.

૫૧ ધરદારોદયન તપ મનોહાર.—ભિન્ન ભિન્ન વિષયોમાં ઝટન કરતી ઇન્દ્રિયોને અને મનને દમી તે તે વિષયોમાં થતા રાગદ્વેષાદિક વિકારોને નિવારવા માટે આત્મનિશ્ચય કરવો એજ ખરેખર સુંદર મનોહર તપ છે, અને ઉક્ત અનિ-ષ્ટ વિકારોને જારવા માટેજ સમર્થ જ્ઞાની પુરૂષોએ નાના પ્રકારના બાહ્ય અને અ-લ્પતર તપ કરવા ઉપદેશ આપેલો છે, એ ઉભય પ્રકારના તપનું સ્વરૂપ વિસ્તાર પૂર્વક અનેક સ્થળે બતાવેલું છે, ત્યાંથી સમજી બની શકે તેટલો તેનો આદર કરવા તપ કરવો જરૂરનો છે. તપથી વિકાર માત્ર બળી જાય છે, અનેક પ્રકારની લાંબિ-લો અને સિદ્ધિઓ સંપન્ને છે, તેમજ પરિપૂર્ણ કર્મમળનો ક્ષય કરીને આત્માને ઉત્તરણ કરી અક્ષય અનંત એવા શાશ્વત મોક્ષસુખનો ભોક્તા બનાવે છે, માટેજ તેમાં પૂર્ણ પ્રયત્ન કરવો જરૂરનો છે.

૫૨ જપ ઉત્તમ જગમાં નવકાર.—એથી ઉત્તમ કોટિવાળા આત્માનું સંસ્મરણ થાય તે જપ કહેવાય. તેવો જપ જગત્માં નવકાર મહામંત્ર જેવો કોઈ બીજો ઉત્તમ નથી, કેમકે નવકાર મહામંત્રમાં અરિહંતાદિક પંચ પરમેશ્ઠીનો સમા-વેશ થાય છે, તેમાં જે અરિહંત અને સિદ્ધ ભગવાન અનંતગુણના આકર છે. આચાર્ય મહારાજ નિર્મળ અખંડ બ્રહ્મચર્યાદિક ૩૬ ગુણોવડે, ઉપાધ્યાય મહારાજ ઉત્તમ પ્રકારના વિનય સહિત સત્શાસ્ત્રના પઠનપાઠનાદિરૂપ રૂપ ગુણોવડે અને મનુષ્યલોકવર્તી નિષ્વંશ મુનિસમુદાય અહિંસાદિક ઉત્તમ ૨૭ ગુણોવડે જગત્તલયને પાવન કરે છે, તેમનો સમાવેશ થાય છે, તેમજ જે અનંત જ્ઞાન દર્શન અને આરિ-ત્રાદિક ધર્મવડે અરિહંતાદિકે વિભૂષિત છે તેવા શુદ્ધ આત્મધર્મનો પણ નવકાર મહામંત્રમાં સહેલો સમાવેશ થાય છે. માટેજ આત્મ સાક્ષાત્કાર કરવા ઝગળ ઇ-ચ્છાવાળા ભવ્યજનોએ ઉક્ત મહામંત્ર વારંવાર જપવા યોગ્ય છે; એથી આત્માની શીઘ્ર ઉચ્ચતિ સાધી શકાય છે.

૫૩ સંયમ આતમ ધિરતા ભાવ, ભવસાયર તરવા કો નાવ—

આત્મપ્રદેશમાં રત્નજ્યોતિની જેમ સહજે વ્યાપી રહેલા જ્ઞાન દર્શન ચારિત્રાદિક સદ્ગુણસમુદાય, તેમાંજ અકૃત્રિમ પ્રેમભાવે રમણ કરવું તેજ સંયમ છે. જેમ જોટવડે લવ્સાગર સુખે તરી શકાય છે તેમ ઉક્તસંયમને સેવવાવડે આત્મા સુખે જન્મ જરા અને મરણ સંબંધી અનંત અને અગાધ દુઃખરૂપ જળથી ભરેલા આ સંસારસમુદ્રનો પાર પામી શકે છે. હિંસા, અસત્ય, અદત્ત, અપ્રજ્ઞા અને પરિગ્રહથી નિવર્તી ઈંદ્રિયો ઉપર કાબુ રાખી, મન વચન અને કાયાના કૃત્સિત (માઠા) વ્યાપારને તણ, અહિંસાદિક ઉત્તમ સાધનસંતતિને પરમાર્થ ભાવે સેવવી, એ આત્મસ્થિરતારૂપ સંયમગુણની આરાધના માટેજ છે અને તેથીજ ભવસમુદ્રને તરો મોક્ષપુરીમાં પહોંચવું સુલભ થાય છે; એથી વિપરીત હિંસા અસત્યાદિક અસંયમને અનન્યભાવે સેવવાથી આત્મભાવ અત્યંત અસ્થિર થઈ મલીનતાને પામે છે, અને તેથી તે અરહુટઘટિકાના ન્યાયે ભવચક્રમાં ભટકયાજ કરે છે.

૫૪ છતી શક્તિ ગોપવે તે ચોર.—ઉક્ત સંયમ ગુણને સેવવા માટે અને અસંયમથી નિવર્તવા માટે જે પોતાની છતી શક્તિનો સદુપયોગ ન કરે, તેનો ગેર-ઉપયોગ કરે તેજ ખરેખર ચોર સમજવો. લોકપ્રસિદ્ધ ચોર અત્યંતે અધારામાં છેતરી પરદ્રવ્ય સંહારે છે, અને તે શુભ સ્થળે ગોપવે છે, અને આ આત્મચોર તો પોતાનાજ અંતઃકરણને છેતરી આત્મસાધનની અમૂલ્ય તકથી પોતાનેજ વચિત રાખીને અજ્ઞાનવડે પોતે પોતાનુંજ સર્વસ્વ શુભાવી દે છે, અને તે અમૂલ્ય તકશુભાવી દ્વીધાથી પુનઃ મહાપરિશ્રમે પણ તે જોટને પૂરી પાડી શકતો નથી. આનું નામ આત્મવચકતા.

૫૫ શિવસાધક તે સાધકિશોર.—પ્રમાદ તણ અપ્રમત્તપણું સિંહની જેમ શૂરવીર થઈ સંયમ આચરણવડે જે મોક્ષમાર્ગ સાધે છે તેજ ખરા સાધુની ગણનામાં આવે છે. બાકી સાધુવેષ ધારણ કરી પવિત્ર સંયમાચરણ સેવવાને બદલે જે અસંયમવડે વેષવિડંબના કરે છે તે સાધુનામને કલંકિત કરે છે. ઉત્તમ પુરૂષો જે જે પ્રતિજ્ઞા કરે છે તેનો પ્રથમથીજ પુરતો વિચાર કરી જેનો સુખે નિર્વાહ થઈ શકે એમ હોય તેવીજ પ્રતિજ્ઞા પોતે અંગીકૃત કરે છે, અને તે પ્રાણ્તાંત સુધી પાળે છે, તેમાં કદાપિ પણ પાછી પાની કરતા નથી; તેવી રીતે સકળ મુમુક્ષુ જનોએ સંયમ પાળવારૂપ જે પ્રતિજ્ઞા પોતે સંઘ સમક્ષ અંગીકૃત કરી છે તેનો વિવેકથી અનિત પર્યંત નિર્વાહ કરવો, તેમાં લગારે પ્રમાદ ન કરવો એ તે મહાશયોનું મુખ્ય કર્તવ્ય છે, અને એમાંજ સ્વપરનું હિત સમાયલું છે.

૫૬ અતિ દુર્જય મનકી ગતિ જોય—જેમ બધી ઈંદ્રિયોમાં બિહ્વા ઈ-

૧૧૮

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

દ્રિય જીતવી મુશ્કેલ છે, સર્વ વ્રતોમાં જેમ બ્રહ્મચર્ય પાળવું હુકમ છે, તેમ યોગમાં મનયોગ જીતવો કઠણ છે. મન જીતવું કઠણ છે, એ વાત ખરી પણ તેને જીતવાના શુભ ઉપાયો શાસ્ત્રમાં જતાવેલા છે, તેનો ગુરૂગમ્ય બોધ મેળવીને મનને સ્થિર કરવા પ્રયત્ન કરવો જરૂરનો છે. પારાની જેવા ચપળ મનને મારવા માટે બહુ પુરૂષાર્થની જરૂર છે, અને તેનું કાળ પણ કંઈ ઓછા મહત્ત્વનું નથી. કહ્યું છે કે “મન પારદ સૂંછિતભયે, અંતરંગ ગુણુત્તમઃ જાગે ભાવ નિરાગતા, લગત અમૃતકે ધિદ્.” એટલે મનરૂપી પારો, નિરાગતારૂપી અમૃતનો સ્પર્શ થતાં મૂંછિત થઈ જ્યારે મરી જાય છે ત્યારે આત્માના અંતરંગ ગુણનો સમુદાય સજીવન થાય છે. મતલબ કે મનનો પુરો જય કરવાથીજ સકળ સદ્ગુણો પ્રગટ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે. તેથીજ અતિ ચપળ મનને વશ કરવાની આવશ્યકતા સિદ્ધ થાય છે. વળી કહ્યું છે કે મનને મારવાથી ઈંદ્રિયો સ્વતઃ વશ થાય છે, અને તેમ થવાથી કર્મ-શુભોનો ક્ષય થઈ જાય છે, માટે મનનેજ મારવું જરૂરનું છે. વળી મન જીત્યું તેણે સઘળું જીત્યું એમ આનંદધનજી કહે છે, આથી વધારે શું બોધ્યે ?

પાંચ અધિક કપટ નારીને હોય—પુરૂષ કરતાં સ્ત્રીજાતિમાં સ્વાભાવિક હ્રીતે અધિક કપટ હોય છે. આ એક સામાન્ય નિયમરૂપે વાત છે, બાકી તેા અપવાદરૂપે પુરૂષથી પણ ન્યૂન કપટવાળી અથવા નિષ્કપટ પ્રવૃત્તિવાળી સ્ત્રીઓ પણ મળી આવે એ વાત સુસંભવિત છે. કપટબહુલ સ્ત્રીઓનાં ચરિત્ર નોંધવા જવા પડે તેમ નથી. કેમકે એવાં ચરિત્રોવાળી સ્ત્રીઓજ બહુધા નજરે પડે છે, તેમજ શાસ્ત્રથી પણ એ વાતને પુષ્ટિ મળે છે. તેવીજ પુષ્ટિ શાસ્ત્રથી અપવાદરૂપે ગાયેલી સ્ત્રીઓ માટે પણ મળે છે, પરંતુ એનો પ્રગટ પુરાવો મળે એવી નિષ્કપટ આચરણને સેવનારી સ્ત્રીઓ અત્યારે ભાગ્યેજ મળી શકે છે. તેવો પ્રગટ પુરાવો નહિ મળવાનું અથવા બહુજ ઓછો મળવાનું કારણ સ્ત્રીઓનો જાતિસ્વભાવજ જણાય છે. કહ્યું છે કે ‘અસત્ય ભાષણ, સાહસ ખેડવું, માયા-કપટ સેવવું, મૂર્ખપણું-અજ્ઞાનાચરણ, અતિ લોભ-તીવ્ર વિષયાલિલાષ, નિર્દયતા (વિષય ભોગરૂપ સ્વાર્થમાં અંતરાય થતાં સ્વાર્થ સાધવા માટે હૃદયની કડોરતા) અને અશુચિતા-અપવિત્રતા એ ગણાવેલ દોષો સ્ત્રીજાતિમાં સ્વાભાવિક હોય છે. ઉક્ત બાબતમાં અપવાદરૂપે પ્રાયઃ એવીજ ઉત્તમ સત્તીઓ કે મહાસત્તીઓ હોઈ શકે કે જે ઉત્તમ પ્રકારની શીલ સંપત્તિથી વિભૂષિત છે, તેમજ જેમણે સ્વપતિમાં કે સ્વગુરૂમાંજ સર્વસ્વ આરોપેલું છે.

અપૂર્ણ.

નવાણુ યાત્રાનો અનુભવ.

(અનુસંધાન ૫૪ ૯૩ થી).

એ તીર્થજનનો પ્રભાવ અચિંત્ય છે. તેનું આંતરિક ફળ તો લખી શકાય તેમ નથી. બાકી આદ્ય ફળ પણ બહુ ઉત્કૃષ્ટ છે. શાંતનુ રાજાએ પુત્રો સહિત શત્રુ-જ્યામાં સ્નાન કરવાથી પૂર્ણ લાભ મેળવ્યો છે, અને ચંદ્રરાજાએ સૂર્યકુંડના જળથી તિર્થચપણું ત્યજી દઈ મનુષ્યપણું પ્રાપ્ત કર્યું છે.

૧૧ સ્નાન કરી શક્તિના પ્રમાણમાં ઓછ વસ્ત્રો પહેરી પૂજનાં ઉપકરણો મેળવવાં; તેમાં ખાસ સૂચના પુષ્પમાળાના સંબંધમાં કરવાની છે. પુષ્પોને સોયવડે વિધીને તેના હાર બનાવવામાં આવે છે એ ક્રિયા શાસ્ત્ર વિરૂદ્ધ છે. પ્રત્યક્ષપણે જીવવિરાધના—જીવને થતી કિલામણા નજરે જોવામાં આવે છે. વળી સડેલાં, ખરેલાં, બગડેલાં પુષ્પો હારની અંદર સહેલાઈએ સમાવી દેવામાં આવે છે. આ સંબંધમાં આ માસિકમાં શાસ્ત્રાધાર સાથે ખાસ લેખ લખવામાં આવેલ છે. માટે એવા હાર ન ચડાવતાં કાચા સૂત્રવડે શિથિલ બંધનથી ગુંથેલા હારો ચડાવવા અથવા છુટાં પુલો લઈને જિનબિંબ ઉપર સુશોભિત લાગે તેમ ગોઠવવાં.

૧૨ પૂજનાં ઉપકરણો લઈને પૂજા કરવા જતાં મૂળનાયકજીની પૂજા કરવામાં માણસોની પુષ્કળ ગીરફી હોવાથી વિવેક જળવાતો નથી. માટે તે નિમિત્તે ધમાધમ કે ઉતાવળ ન કરવી, સ્ત્રીપુરૂષોના સમૂહમાં ન ઘુસવું; પરંતુ શાંતિનો સમય હોય ત્યારે મૂળનાયકજીની પૂજાસક્રિય કરવી.

૧૩ ધૂપપૂજા કરનારા અજ્ઞાન બંધુઓ અગરવાટ સળગાવીને પ્રભુના મુખ સુધી લઈ બાય છે, જેથી તેની રક્ષા (રાખ) પણ પ્રસુની ઉપર ખરે છે; પરંતુ ખરી રીતે તો અગ્ર પૂજા ગર્ભગૃહ (ગભારા)ની બહારથીજ કરવા યોગ્ય છે. વળી પ્રભુને ધૂમાડો આપવાનો નથી, પરંતુ ધૂપની સુગંધ આપવાની છે, તે તો છેટે રહીને ધૂપ કરવાથી સહેજે બની આવે તેમ છે; માટે અગરવાટ લઈને પૂજા કરવાની જગ્યાએ ઉપર તો નજ ચડવું.

૧૪ મુખ્ય વૃત્તિએ તો દરેક બિંબની પૂજા કરવી એ આપણું પોતાનું કામ છે, નોકરવર્ગનું કામ નથી, છતાં બધાં બિંબની પૂજા કરવામાં પહોંચી ન શકવાથી નોકરવર્ગથી કામ લેવામાં આવે છે; પરંતુ તેનાપર પૂરતું ધ્યાન આપવાની જરૂર છે. પ્રભુના શરીર કે મુખ ઉપર કર્કશ સ્પર્શવાળી વાળાકુંચીનો નકાસો ઉપયોગ કરવો નહિ; માત્ર કોઈ જગ્યાએ કેશર ભરાઈ રહ્યું હોય તો ત્યાંજ તેનો ઉપયોગ

૧૨૦

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

કરવો. પ્રભુને પંખાળ થયા બાદ તરતમાંજ અંગલુહણ કરવા, પાણી સૂકાઈ જવા દેવું નહિ, અને સુગંધી તેમજ શોભિતા કેશરવડે ક્રમસર નવે અંગે પૂજા કરવી. આ બધી હકીકત તે કાર્યમાં જોડેલા ગોઠીઓના ધ્યાનપર લાવવી અને તેનો ગરાબર ઉપયોગ થાય છે કે કેમ તેને માટે પૂરતી દેખરેખ રાખવી.

૧૫ નવાણુ યાત્રા કરનાર એક વખત આ તીર્થે અવશ્ય ડુંગરપૂજા કરે છે. તે હકીકત કર્તવ્ય તરીકે પ્રથમ લખાઈ ગઈ છે; પરંતુ તેમાં ખાસ ઉપયોગ એ રાખવાનો છે કે માર્ગમાં પર્વતના કોઈ કોઈ ભાગ ઉપર જળવડે પાવાણુ ધોઈ, તેનાપર કેશર અંદન લગાવી, રૂપાનો વરગ છાપી, પુષ્પો મુકવામાં આવે છે. આ ક્રિયા થઈ રહ્યા પછી જો ઉપદ્રવો થાય છે. એક તો તદ્દન બુદ્ધી જગ્યામાં આ પૂજા કરેલી હોવાથી સૂર્યની ગરમી લાગતાં પુષ્પ તમામ કરમાઈ જઈ તેનો વહેલો વિનાશ થાય છે. બીજું જળની અંદર નાખેલા દુધથી ત્યાં કીડીઓ પુષ્કળ થાય છે, અને તેતે દિવસે તેમજ બીજે દિવસે ઉપયોગ રહિત ચાલનારા યાત્રાળુઓના પગ નીચે કચરાઈ બાય છે. માટે આ જા'ને પ્રકારની વિરાધના ન થવા સાડુ ચાલવાના રસ્તાની બાજુમાં કુદરતી રીતે પર્વત સાથે જોડાએલ કોઈ પથ્થર કે જે વૃક્ષાદિકની છાયામાં હોય તેનાપર જળવડે સ્નાત્રાદિક સર્વ કરવું, જેથી વાસ્તવિક ડુંગરપૂજા થશે અને વિરાધનાનું કારણ રહેશે નહીં.

ઉપર જણાવ્યા શિવાય બીજી પણ નાની મોટી અનેક સૂચનાઓ જુદે જુદે વખતે ધ્યાનમાં આવે છે તો તે પ્રસંગોપાત્ પ્રગટ કરશું.

સિદ્ધગિરિનું પ્રમાણ.

ભરતક્ષેત્ર અને ઐરવતક્ષેત્ર આશ્રી કાળનું અનવસ્થિતપણું છે, તેની અંદર એક કાળચક્રમાં એક ઉત્સર્પિણી અને એક અવસર્પિણીનો સમાવેશ થાય છે. ઉત્સર્પિણીમાં સર્વ ભાવ વૃદ્ધિ પામે છે અને અવસર્પિણીમાં હાનિ પામે છે. તે બંનેના છ છ આરા (વિભાગ) હોય છે. આ સિદ્ધાચળ પ્રાયે શાશ્વત હોવાથી સર્વકાળે એક સરખો રહેતો નથી. તેનું પ્રમાણ ઉત્સર્પિણીમાં વધતું આવે છે અને અવસર્પિણીમાં ઘટતું આવે છે. હાલમાં અવસર્પિણી કાળ વર્તે છે. તેના છ આરામાં આ ગિરિરાજનું પ્રમાણ નીચે પ્રમાણે કહેલું છે—

પહેલા આરામાં વિસ્તારમાં ૮૦ યોજન. ચોથા આરામાં ૫૦ યોજન.
બીજા આરામાં „ ૭૦ યોજન. પાંચમા આરામાં ૧૨ યોજન.
ત્રીજા આરામાં „ ૬૦ યોજન. છઠ્ઠા આરામાં ૭ હાથ.

પાંચમા આરાને અંતે આ ભરતક્ષેત્રની બીજી સર્વે અશાશ્વત વસ્તુઓ વિ.

નવાણુ યાત્રાનો અનુભવ.

૧૨૧

નાશ પામશે ત્યારે પણ આ તીર્થ ૭ હાથ પ્રમાણ રહેશે, તે પ્રમાણ ઉત્સર્પિણીમાં ઉપરનાજ ક્રમથી ઉત્તરોત્તર વૃદ્ધિ પામતું જશે.

ઉપર બતાવેલું પ્રમાણ માત્ર તેના ભૂમિપરના વિસ્તારનું છે. ભગવંત શ્રી ઋષભદેવજી જ્યારે વિચરતા હતા ત્યારે ત્રીજા આરાને અંતે આ ગિરિ મૂળમાં ૫૦ યોજન વિસ્તારવાળો, ઉપર દશ યોજન વિસ્તારવાળો અને ઉંચાંઈમાં આઠ યોજન હતો. તે પ્રમાણે ત્યાર પછીના કાળમાં નીચેના વિસ્તારના પ્રમાણમાં ઉપરનો વિસ્તાર ને ઉંચાંઈ સમજી લેવી.

આ તીર્થે થયેલા ઉદ્ધાર.

મનુષ્ય લોકમાં ૧૫ કર્મભૂમિઓ છે, કે જ્યાં ઉત્પન્ન થયેલા મનુષ્યો મોક્ષ માર્ગની આરાધના કરી શકે છે. તે પંદર કર્મભૂમિની અંદર મોક્ષમાર્ગની આરાધના કરવામાં પરમ આલંબનભૂત સિદ્ધાચળ તીર્થ આ એકજ કર્મભૂમિમાં છે. તેને લીધેજ આ ભરતક્ષેત્ર સર્વ કર્મભૂમિમાં મુખ્યપણાને પામેલ છે. આ ગિરિરાજની ઉપર આ અવસર્પિણીકાળમાં પ્રથમ ભરત ચક્રવર્તી શ્રીનાભ ગણુધરની સાથે પધાર્યા, અને તેમણે પ્રથમ ઉદ્ધાર કર્યો. તેમણેજ ત્રિલોક્યવિભ્રમ નામનો પ્રાસાદ ૮૪ મંડપવાળો કરાવ્યો, અને તેમાં શ્રી ઋષભદેવ ભગવંતની મણિરત્નમય ચતુર્મુખ મૂર્તિ પધારાવી. આ ઉદ્ધાર સંબંધી તેમજ ભરત ચક્રવર્તીએ સર્વ તીર્થોંપર પ્રથમ કરાવેલા જિનમંદિરે સંબંધી સવિસ્તર હકીકત શ્રી શત્રુંજય મહાત્મ્યના પાંચમા સર્ગમાં છે, તેથી તે સર્ગ સાદ્યંત વાંચી જવો; એથી અનેક પ્રકારની માહિતી મળવા સાથે બીજા પણ ગહુ લાભ પ્રાપ્ત થશે.

ભરતચક્રીએ ઉદ્ધાર કરાવ્યા પછી ચોથા આરાની અંદર અસંખ્ય નાના મોટા ઉદ્ધાર થયા છે, પરંતુ તે સર્વમાં મુખ્ય ગણુના કરવા લાયક ૧૧ ઉદ્ધાર થયા છે, એટલે ભરત ચક્રી સુદ્ધાં કુલ ૧૨ ઉદ્ધાર થયા છે, તે નીચે પ્રમાણે—

૨ જો-ભરતચક્રીના આઠમા પાટપર થયેલા દંડવીર્ય રાજ્યે કર્યો. એ આઠે પાટ ભરતચક્રીની જેમ આરીસાભુવનમાં કેવળજ્ઞાન પામ્યા હતા.

૩ જો-શ્રી સીમંધરસ્વામીએ વર્ણવેલા આ તીર્થના મહાત્મ્યને સાંભળીને ઇશાનેન્દ્રે કરાવ્યો. તેણે હસ્તિની દેવીના ઉપદ્રવનું પણ નિવારણ કર્યું.

૪ થો-ચોથા દેવલોકના ઈંદ્ર માહેન્દ્રે કરાવ્યો.

૫ મો-પાંચમા દેવલોકના ઈંદ્ર બ્રહ્મેન્દ્રે કરાવ્યો.

૬ ડ્રો-જે વધાધર મુનિઓએ કહેલું એ તીર્થનું મહાત્મ્ય સાંભળી ભુવનપતિના ઈંદ્ર અમરેન્દ્રે કરાવ્યો.

૧૨૨

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

૭ મો-શ્રી અજિતનાથજીના બ'ધુ સગરચક્રીએ કર્યો.

૮ મો-શ્રી અભિનંદનસ્વામી એ તીર્થ પધારતાં તેમની દેશનામાં એ તીર્થનું મહાત્મ્ય સાંભળીને વ્યંતરે દ્રોએ કરાવ્યો.

૯ મો-શ્રી ચંદ્રપ્રભુના તીર્થમાં શ્રી ચંદ્રશેખરમુનિને ઉપદેશ સાંભળીને તે મુનિના પુત્ર ચંદ્રયશાએ કર્યો.

૧૦ મો-શ્રી શાંતિનાથજીના પુત્ર ચક્રાયુધ પોતાના પિતાની દેશના સાંભળી સંઘ કાઢીને ત્યાં આવ્યા, અને ઇંદ્રના કહેવાથી જિનમંદિરાદિકની જીર્ણતા જાણીને તેમણે ઉદ્ધાર કર્યો.

૧૧ મો-શ્રી મુનિસુવ્રતસ્વામીના તીર્થમાં રામચંદ્રે અને લક્ષ્મણે કર્યો.

૧૨ મો-શ્રી નેમિનાથજીની પાસેથી આ તીર્થનો મહિમા સાંભળી કૃષ્ણ સહિત પાંડવો આ તીર્થે યાત્રા કરવા આવ્યા; તે પ્રસંગે તેની જીર્ણતા જોઈને તેમણે તેમના પિતા પાંડુરાજ જે દેવ થયેલા હતા તેની સહાયવડે ઉદ્ધાર કર્યો.

આ પ્રમાણેના મુખ્ય આર ઉદ્ધાર ચોથા આરામાં થયા પછી પાંચમા આરામાં આવે સુધીમાં માત્ર ૪ ઉદ્ધાર થયા છે તે નીચે પ્રમાણે—

૧૩ મો ઉદ્ધાર મહુવાનિવાસી જાવડશા નામના શેઠે શ્રી વજ્રસ્વામીની સહાયતાથી વિક્રમ સંવત ૧૦૮માં કર્યો. તે ઉદ્ધાર સંબંધી વર્ણન બહુ ચમત્કારિક હોવાથી ખાસ વાંચવા લાયક છે. (જુઓ શ. મ. પૃષ્ઠ ૫૦૧ થી ૫૧૧)

૧૪ મો ઉદ્ધાર શ્રી કુમારપાળ રાજના વખતમાં શ્રીમાળી શાંતિના બાહડે મંત્રીએ સં. ૧૨૧૩માં કર્યો. આ ઉદ્ધારનું વર્ણન પણ શ્રી ઉપદેશ પ્રાસાદાદિકમાંથી વાંચવા યોગ્ય છે. હાલ જે જિનમંદિર વિદ્યમાન છે તે આ બાહડે મંત્રીનું કરાવેલું છે, એમ કહેવાય છે.

૧૫ મો ઉદ્ધાર સમરાશા નામના ઓશવાળ શાંતિના ગૃહસ્થે સંવત ૧૩૭૧-માં કર્યો. તેમનું દ્રવ્ય ન્યાયોપાર્જિત હોવાથી અને વિધિમાં વિશુદ્ધતા હોવાથી એ ઉદ્ધાર પણ બહુ પ્રતાપી નિવડ્યો.

૧૬ મો ઉદ્ધાર કેરમાશા નામના પોરવાડ શાંતિના ગૃહસ્થે સંવત ૧૫૮૭-માં કર્યો છે. એમની પધરાવેલા મૂળનાયકજીના બિંબ અત્યારે વિદ્યમાન છે, અને તેમનો પ્રતાપ ને પ્રભાવ સર્વત્ર વિસ્તાર પામેલો છે.

આ પાછળના ત્રણ ઉદ્ધાર સંબંધી વિશેષ હકીકત લખ્ય થયે તે પ્રગટ કરવા ધરાહો છે. આ પાંચમા આરાના બાકી રહેલા સુમારે સાડા અઢાર હજાર વર્ષમાં

શ્રીપાળ રાજના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર.

૧૨૩

હવે પછી પ્રતિમા આશ્રી અથવા જિનભુવન આશ્રી ડેટલા ઉદ્ધાર થશે અને કોણુ કરશે તે કોઈ જગ્યાએ લેખિત ન હોવાથી કહી શકાતું નથી. માત્ર એક પાંચમા આરાની પ્રાંતે છેદ્યો ઉદ્ધાર કરનાર વિમળવાહન રાજની હકીકત શત્રુજય મહાત્મ્યાદિકમાં લખાયેલી દૃષ્ટિએ પડે છે. એ ઉદ્ધાર શ્રી દુઃપ્રસભસૂરિ મહારાજના ઉપદેશથી વિમળવાહન રાજ કરાવશે; પરંતુ ત્યાર પછી બહુ થોડા વર્ષમાં પાંચમો આરો પૂરો થવાનો હોવાથી તે વધુ વખત રહી શકશે નહીં.

આ તીર્થના મહાત્મ્યાદિકના સંબંધમાં જેટલી હકીકત લખીએ તેટલી લખી શકાય તેમ છે. અનેક શાસ્ત્રોમાં તેનું વર્ણન આવે છે. શ્રી શત્રુજય મહાત્મ્યમાં ભરતચક્રીના ઉદ્ધારની હકીકત બહુજ વિસ્તારથી આપવામાં આવી છે; તેની અંદર ભરતચક્રીએ કરેલી ગિરિરાજની, શ્રી ઋષભદેવજીની અને નેમિનાથ ભગવંતની સ્તુતિઓ ખાસ વાંચવા લાયક છે. સંસ્કૃતના અભ્યાસીઓએ તો તે કંઠે કરવા લાયક છે. આ વિષયની બુદ્ધિ છપાનારી બુકમાં એ ત્રણે સ્તુતિ મૂળ પ્રલોક તથા ભાષાંતર સાથે આપવામાં આવનાર છે.

આ તીર્થે શુભ ભાવથી યાત્રા કરનાર પ્રાણીનાં અનેક પ્રકારનાં પૂર્વે કરેલાં પાપ નાશ પામી જાય છે. દાન, શીળ, તપ ને ભાવ એ ચારે પ્રકારના ધર્મનું અહીં બહુ સહેલાઈએ આરાધન થઈ શકે છે. અત્યુત્તમ તીર્થ હોવાથી મુનિવર્ગનું આગમન રહ્યાજ કરે છે, તેથી તેમને દાન આપવાની જોગવાઈ સહેળે મળી આવે છે. ઉત્તમ શ્રાવકો પણ અનેક આવતા હોવાથી બંને પ્રકારનું સુપાત્રદાન અહીં દઈ શકાય છે. પ્રદ્વયર્થ સહેળે પળે છે. યથાશક્તિ તપસ્યા પણ થઈ શકે છે અને શુભ ભાવની વૃદ્ધિને માટે તો આ તીર્થે પરમ આલંબન-સાધનભૂત છે. માટે જ્યારે જ્યારે સાંસારિક વ્યવસાયમાંથી અવકાશ મળે ત્યારે ત્યારે અથવા તો અવકાશ મેળવીને પણ અવશ્ય આ તીર્થની યાત્રાનો પરમ લાભ મેળવવો. કિં બહુના !

શ્રીપાળ રાજાના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર.

(અનુસંધાન પુ. ૨૫ માના પૃષ્ઠ ૩૪૮ થી).

શ્રીપાળ રાજા નવ પદના ધ્યાનમાં લીન થયા તેનું સ્વરૂપ રાસના કર્તાએ દરેક પદની લક્ષિતરૂપ પાંચ પાંચ ગાથાવડે કહેલું છે. એનું મૂળ સ્થાન નવપદ-મહાત્મ્યગર્ભિત પ્રાકૃત પ્રકરણ ૧૨૪ ગાથાનું છે તે જણાય છે. અત્ર રાસ ઉપરથી દરેક પદનું વર્ણન આપવામાં આવેલ છે. પ્રથમના પ્રકરણની જેમ આ પ્રકરણમાં

૬૨૪

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

પ્રથમ હકીકત ને પછી તેના સાર આપવામાં આવશે નહીં; કારણકે આ પ્રકરણમાં હકીકતજ સારરૂપ છે.

પ્રથમ અરિહંત પદ્મનું વર્ણન.

ત્રીજે ભવે જેમણે વીશ સ્થાનકો પેંછી એક અથવા તેથી વધારે પદોના આરાધનવડે તીર્થંકર નામકર્મ ઉપાર્જન કર્યું છે અને જે ચૌદ સ્વમ્ભવડે સૂચિત મનુષ્યપણું પામી ચારે નીકાયના દેવોના ૬૪ ઇંદ્રાવડે પૂજિત થાય છે, ૫૬ દિશાકુમારિકા અને અસંખ્ય ઇંદ્રા જેમનો જન્મોત્સવ કરે છે એવા અરિહંતને હું પ્રણામ કરું છું.

જેના પાંચે કલ્યાણકોએ જ્યાં નિરંતર અધિકાર રહે છે એવા સાતે નરકમાં પણ ઓછા વત્તો પ્રકાશ થાય છે અને જેઓ સર્વ જીવોથી અધિક ગુણોના તેમજ અતિશયોના ધારણ કરનારા છે એવા શ્રી અરિહંતને નમસ્કાર કરીને હું મારાં અનેક ભવસંચિત પાપોને ટાળું છું.

અહીં તીર્થંકરના ૩૪ અતિશય સંક્ષેપે બતાવવામાં આવે છે. તેની અંદર ૪ અતિશય તો પ્રભુના જન્મથીજ હોય છે, ૧૧ અતિશય ધાતિકર્મના ક્ષયની પ્રભુને જ્યારે કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે ત્યારે તેની સાથે ઉત્પન્ન થાય છે અને ૧૯ અતિશયો તે સમયે દેવકૃત પ્રગટ થાય છે.

જન્મથી જે ચાર અતિશયો હોય છે તે આ પ્રમાણે—

૧ ભગવંતનું શરીર મળરહિત, રોગરહિત, સુગંધયુક્ત અને અદ્ભુત રૂપવાળું હોય. ૨ શરીરની અંદરનાં રૂધિર ને માંસ ગાયના દૂધ જેવા ઉજ્જવળ તેમજ દુર્ગંધરહિત હોય. ૩ આહાર ને નિહાર અટકાય હોય. ૪ શ્વાસોશ્વાસ કમળ સરખો સુગંધી હોય.

ધાતિકર્મના ક્ષયથી થનારા ૧૧ અતિશયો આ પ્રમાણે—૧ એક યોજન પ્રમાણ સમવસરણમાં ત્રણ ભુવનના દેવો, મનુષ્યો અને તિર્યંચો સમાઈ શકે. ૨ પ્રભુની વાણી દેવો, મનુષ્યો અને તિર્યંચો સર્વે પોતપોતાની ભાષામાં સમજે. ૩ ભગવંત વિચરે તેનાથી ફરતાં ૨૫ યોજન પ્રમાણ ક્ષેત્રમાંથી પૂર્વોત્પન્ન રોગાદિ નાશ પામે. ૪ જાતિવિરવાળા જીવોનો પણ પરસ્પર વૈરભાવ નાશ પામે. ૫ ભગવંત વિચરે ત્યાં દુર્લિંક દુષ્કાળ ન હોય. ૬ સ્વચક્ર પરચક્રનો ભય ન હોય. ૭ મારી મરકીનો ઉપદ્રવ ન હોય. ૮ ઇતિ એટલે ધાન્યાદિકના વિનાશકારક જીવજંતુઓની ઉત્પત્તિ ન હોય. ૯ અતિવૃષ્ટિ ન હોય. ૧૦ અનાવૃષ્ટિ ન હોય. ૧૧ ભગવંતની પાછળ ઉવોતમય ભામંડળ (કાંતિસમૂહ) જળહળતું રહે.

શ્રીપાળ રાજના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર.

૧૨૫

દેવકૃત ૧૯ અતિશયો આ પ્રમાણે—૧ મણિ રત્નમય સિંહાસન સહચારી હોય, ૨ ત્રણ છત્ર મસ્તકે હોય, ૩ ધર્મધ્વજ નિરંતર આગળ ચાલે, ૪ ચોવીશ ભેડા ચામર અણવિન્યા વિન્યા, ૫ ધર્મચક્ર આકાશમાં રહ્યું સતું આગળ ચાલે, ૬ મસ્તક ઉપર અશોક વૃક્ષ પ્રભુના શરીરથી બાર ગણું ઉંચું સાથે રહે, ૭ પ્રભુ પૂર્વ સન્મુખ સિંહાસનપર બિરાજે ત્યારે ચતુર્મુખ દેખાય, ૮ રૌપ્ય કનક તથા રત્નમય ત્રણ ગઢ હોય, ૯ ભગવંત ચાલે ત્યારે સુવર્ણમય નવ કમળ પગ નીચે આગળ પાછળ ચાલતા રહે, ૧૦ કાંટા અયોમુખ થઈ જાય, ૧૧ સંયમ લીધા પછી કેશ નખ ન વધે, ૧૨ ઓછામાં ઓછા કોટોગમે દેવતાઓ સેવામાં રહે, ૧૩ સર્વ ઋતુ સુખદાર્દ્ર હોય, ૧૪ સુગંધી જળની વૃષ્ટિ હોય, ૧૫ જળસ્થળનાં ઉપજેલાં પાંચ વર્ણનાં પુષ્પોની ઠીંચણુ પ્રમાણુ વૃષ્ટિ હોય, ૧૬ પક્ષીઓ પ્રદક્ષિણા દેતા જાય, ૧૭ વાયુ સાનુકૂળ હોય, ૧૮ વૃક્ષો નીચા નમીને પ્રણામ કરે, ૧૯ આકાશમાં દેવદુંડુલી વાગે.

ભગવંતના આઠ પ્રાતિહાર્ય પૈકી અશોક વૃક્ષ, સુરપુષ્પવૃષ્ટિ, ચામર, સિંહાસન, દુંડુલી અને છત્રત્રય એ છ પ્રાતિહાર્યનો આ ૧૯ અતિશયોમાંજ સમાવેશ છે. ભામંડળરૂપ પ્રાતિહાર્ય કર્મક્ષયથી થતા ૧૧ અતિશયોમાં છે, અને દિવ્ય ધ્વનિ જે દેવતાઓ પૂરે છે તે વાણીના ગુણને અંગે સમાયેલી જણાય છે.

આવા ૩૪ અતિશયયુક્ત પરમાત્મા તેમના આત્મગુણની પરમ નિર્મળતા થવાથી તેમજ દેશનાવડે પરમ ઉપકારના નિમિત્તભૂત હોવાથી ત્રણ જગતના જીવોને વંદનિક છે, તેને હું ત્રિવિધે ત્રિવિધે નમસ્કાર કરું છું.

જે પ્રભુ ગર્ભમાં ઉત્પન્ન થયા ત્યારથીજ ત્રણ જ્ઞાનવડે અલંકૃત હોય છે, જેટલું દેવભવમાં મતિ, શ્રુત ને અવધિજ્ઞાન હોય છે. તેટલું નાશ ન પામતાં—અવરાઈ ન જતાં સાથેજ આવે છે. વળી એ પ્રભુ અનેક પ્રકારની બાહ્ય ઋદ્ધિનાસ્વામી છતાં પણ જે વખતે પોતાનું લોગકર્મ ક્ષીણ થયેલ જાણે છે ત્યારે એક ક્ષણ માત્ર પણ સંસારમાં ન રહેતાં સર્વ સંગ ત્યાગીને ચારિત્ર ધર્મને અંગીકાર કરે છે. તે વખતથી તેમને ચોથું મનઃપર્યવજ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે. જાણસ્થાવસ્થામાં પ્રાપ્તે જ્ઞાનપણે રહી ધાતિકર્મને ખપાવવા માટે જ્ઞાન, ચારિત્ર અને બાહ્યાભ્યંતર તપવડે પ્રબળ પ્રયાસ કરી તેનો સર્વથા ક્ષય કરી કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરે છે; પછી તીર્થંકર નામકર્મનો ઉદય થવાથી લબ્ય, સુલભબોધી અને પરિત્તસંસારી જીવોને દેશના આપવાવડે સંસારસમુદ્રનો પાર પમાડે છે, અને પોતે ભવને અંતે નિર્મળ ધ્યાનથી શૈલેશી કરણવડે અયોગી અવસ્થા પ્રાપ્ત કરી સિદ્ધિસ્થાનને મેળવે છે, એવા વીતરાગ પરમાત્માને હું શુદ્ધ અંતઃકરણવડે નમસ્કાર કરું છું.

૧૨૬

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

અરિહંત દેવને સર્વે શુભ ઉપમાઓ આપી શકાય છે, પરંતુ શાસ્ત્રકાર ખાસ કરીને મહાગોપ, મહામાહત્વ, નિર્યામક અને સાર્થવાહુની ઉપમા આપે છે. ૧ જેમ ગોવાળ તેને આશ્રે પડેલી ગાયોનું શ્વાપદોના લયથી રક્ષણ કરી તેને સ્વસ્થાને પહોંચાડે છે, તેમ ભગવંત ભવ્ય જીવોરૂપ ગાયોના સમુદાયનું જન્મ જરા મરણના લયથી રક્ષણ કરી મોક્ષરૂપ જે તેનું સ્થાન ભાં નિર્વિઘ્ને પહોંચાડે છે, તેથી તે મહાગોપની ઉપમાને યોગ્ય છે. ૨ વળી તેમના ઉપદેશથી અનેક ભવ્ય જીવો મુનિપણુ અંગીકાર કરી છકાય જીવોની ત્રિવિધે ત્રિવિધે રક્ષા કરે છે, ત્રણ જગતમાં અમર પડહ વજ્રહાવે છે; તેથી એવા સર્વત્ર માહત્વ (ન હણે) શબ્દનો નિર્વોષ કરાવનારા પરમાત્મા મહામાહત્વની ઉપમાને યોગ્ય છે. ૩ નિર્યામક એટલે વહાણનો ટાંડે—કંતાન જેમ વહાણની અંદર બેઠેલા મનુષ્યોનું સમુદ્રના ઉપદ્રવથી રક્ષણ કરી તેમના ધારેલા બંદરે પહોંચાડે છે, તેમ અરિહંત પણ ભવસમુદ્રમાં પડેલા ભવ્ય જીવોનો તેમની ભવસ્થિતિ પરિપકવ થયે તેમાંથી ઉદ્ધાર કરી, શુદ્ધ માર્ગમાં બેઠી દર્શ, ચારિત્રરૂપ પ્રવહણમાં બેસાડી, ધાતિકર્મરૂપ ઉપદ્રવનો સર્વથા ક્ષય કરી સિદ્ધસ્થાનમાં પહોંચાડે છે, તેથી તેઓ અપૂર્વ નિર્યામકની ઉપમાને યોગ્ય છે. ૪ વળી જેમ સાર્થવાહ પોતાની સાથે આવેલા સામાન્ય વેપારીઓના માલ વિગેરેનું રક્ષણ કરી, અટની ઓળંગાવી તેમને તેમના ધારેલા બંદરે પહોંચાડે છે; તેમ ભગવંત પણ ભવાટવીમાં પડેલા અને તેમાં રખડતા રજગતા ભવ્ય જીવોને શુદ્ધ માર્ગના ઉપદેશવડે ધર્મ પમાડી ભવાટવી ઓળંગાવી મોક્ષરૂપ નગરે પહોંચાડે છે, તેથી તેઓ સાર્થવાહુની ઉપમાને યોગ્ય છે. આવી ચારે ઉપમા જેમને પુરેપુરી રીતે ઘટે છે એવા અરિહંત દેવને હું ત્રિવિધે ત્રિવિધે નમસ્કાર કરું છું.

વળી જે પરમાત્મા ઉપર બતાવી ગયેલા આઠ પ્રાતિહાર્યોવડે નિરંતર અલંકૃત હોય છે, જેમની વાણી પાંત્રીશ ગુણવડે શોભતી હોય છે અને જે સર્વ જગતના જીવોને ઉપદેશ આપે છે તેવા અરિહંત પરમાત્માને હું મન વચન ક્રાયાવડે પ્રણામ કરું છું.

અહીં પ્રસંગોપાત્ અરિહંતની વાણીના ૩૫ ગુણબતાવવામાં આવે છે—૧ જે ઠેકાણે જે ભાષા બોલાતી હોય તે ભાષા અર્ધ માગધી સહિત બોલે. ૨ એવે ઉચ્ચ સ્વરે દેશના આપે કે જેથી એક યોજન પ્રમાણ સમવસરણમાં બેઠેલા સર્વ જીવો એક ઘરખી રીતે સાંભળે. ૩ ધાર્મિક તુચ્છ ભાષા ન બોલે—મૌઠ ભાષા બોલે. ૪ મેઘની જેવી ગર્જસ્વવાળી ગંભીર વાણી બોલે. ૫ સાંભળનાર દરેક શબ્દ બિન્ન બિન્ન સમજી શકે તેમ બોલે. ૬ સાંભળનારને સંતોષ ઉપજે, માનભરેલી લાગે એવી સરહવાણી બોલે. ૭ સર્વે સાંભળનાર એમ સમજે કે પ્રભુ અમને ઉદ્દેશીનેજ બોલેછે,

શ્રીપાળ રાજના રાસ ઉપરથી નીકળતો સાર.

૧૨૭

એવી સર્વને બહુમાન ઉત્પન્ન કરવાવાળી વાણી બોલે. ૮ પુષ્ટ અને વિ-
સ્તારવાળા અર્થ સહિત બોલે. ૯ પૂર્વાપર અવિરોધી વાણી બોલે—જેમના
બોલવામાં પૂર્વાપર વિરોધ આવેજ નહીં. ૧૦ મહત્વ ભરેલાં વચનો બોલે કે જેથી
સાંભળનારા અનુમાન કરે કે આવાં વચનો મોટા પુરુષોનાં સુખમાંથીજ નીકળે.
૧૧ સાંભળનારને સંદેહ ન રહે તેવી સ્પષ્ટ વાણી બોલે. ૧૨ એવા અર્થનું વ્યા-
ખ્યાન કરે કે જેમાં કોઈ દૂષણ કાઢી શકેજ નહીં. ૧૩ સૂક્ષ્મ અને કઠણ વિષય
પણ એવી રીતે બોલે કે જેથી સાંભળનારના હૃદયમાં તરત રમી જાય. ૧૪ પ્રસ્તા-
વોચિત બોલે. ૧૫ ષડ્દ્રવ્ય નવતત્ત્વાદિકના સ્વરૂપને પુષ્ટ કરતા સત્તા અપેક્ષાયુક્ત
વિવક્ષિત વસ્તુ કહે. ૧૬ વિષય, સંબંધ, પ્રયોજનને અધિકારી સહિત બોલે. ૧૭
પદરચનાની અપેક્ષાએ બોલે. ૧૮ નવતત્ત્વ ને ષડ્દ્રવ્યનું સ્વરૂપ પદુતાવાળું કહે.
૧૯ એવું સિંગ્ગ અને મધુર બોલે કે જેથી સાંભળનારને ઘૂત ગોળ કરતાં પણ
વધારે મીઠાશ આવે. ૨૦ એવી ચતુરાધથી બોલે કે જેમાં પરમર્મને ઉઘાડવાપણું
ન જણાય. ૨૧ ધર્મ અર્થ પ્રતિબદ્ધ બોલે. ૨૨ દીપકની જેવો પ્રકાશકારી ઉદાર અર્થ
કહે. ૨૩ પરનિદા ને આત્મપ્રશંસા સહિત બોલે. ૨૪ સાંભળનાર તરતજ સમજી
જાય કે આ સર્વગુણસંપન્ન છે એવું બોલે. ૨૫ કર્તા, કર્મ, ક્રિયા, લિંગ, કારક,
કાળ ને વિભક્તિ સહિત બોલે. ૨૬ સાંભળનારને વિસ્મય થાય, આશ્ચર્ય ઉપજે એવું
બોલે. ૨૭ સ્વસ્થ ચિત્તે અતિ ધીરતાથી બોલે—ઉતાવળું ન બોલે. ૨૮ વિલંબ
સહિત બોલે. ૨૯ મનની બ્રાંતિ વિના બોલે. ૩૦ વૈમાનિક ભવનપતિ વિગેરે દેવો
મનુષ્ય તિર્યચ સર્વ ગોત્રોત્પાતાની ભાષામાં સમજે તેમ બોલે. ૩૧ શિષ્યોને—ગણધ-
રને વિશેષ બુદ્ધિ ઉપજે એવું બોલે. ૩૨ પદના અર્થને અનેકપણું વિશેષિત કરી-
ને બોલે. ૩૩ સત્ત્વ પ્રધાન વાણી બોલે. ૩૪ પુનરૂક્તિ ન કરે. ૩૫ સાંભળનારને
ખેદ શ્રમ કિંચિત્ પણ ન ઉપજે તેમ બોલે.

આવી અનેક ગુણસંયુક્ત વાણીના બોલનાર, જગતના ઉપગારી, અત્યુત્તમ
અંધાર્યતાને પામેલા, સર્વગુણસંપન્ન, સર્વદોષરહિત, પુણ્યપ્રકૃતિના બળવડે
જન્મથીજ દેવ દેવેન્દ્રાદિકથી પૂજ્યતા—સ્તવાતા, પુષ્પના સુવાસની જેમ અઘાપિ
પણ જેમના ગુણોની સ્તવના થયા કરે છે, એવા અરિહંતને હું નમસ્કાર કરું છું,
સ્તવું છું, તેમની ભક્તિમાં લીન થાઉં છું.

આ પ્રમાણે શ્રીપાળરાજએ અરિહંત પદની સ્તુતિ કરી અને તેના શુદ્ધ સ્વ-
રૂપને હૃદયમાં ભાવવા લાગ્યા.

અપૂર્ણ.

જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

દુઃકો ઉપદેશ.

સ્ત્રી પરિચયથી હાનિ.

હાલનો મુનિવર્ગ સ્થૂળભદ્ર થવા માગે છે અને હાલના શ્રાવકો સુદર્શન રોડ થવા માગે છે, પરંતુ સર્વે મુનિ સહારાભાગ્યે સ્મરણમાં રાખવાની જરૂર છે કે સ્થૂળભદ્ર થવું તો દૂર રહું પણ શિદ્ધશુદ્ધવાસી થવું તે પણ મુશ્કેલ છે. તે તો કોશા વિદ્યાના સાત એક વચનથી પાછા વળ્યા અને માત્ર માનસિક ચતુર્થ વ્રતના ભંગથી શુદ્ધ પારો આલોચણ લઈ શુદ્ધ થયા. સાંપ્રતકાળના મુનિઓ પોતાના સત્વનો તોલ કર્યો શિવાય સાધ્વોઓનો કે શ્રાવિકાઓનો વિશેષ પરિચય કરે છે-વાતો કરે છે-વાંધા પતાવે છે, પરંતુ તેમાં પોતાના આત્મને પ્રાણચર્ય સાથે મોટો વાંધો પડે છે તેનો વિચાર કરતા નથી. તોવા પ્રસંગમાં ત્રિવિધે ત્રિવિધે અંગીકાર કરેલું ચતુર્થ વ્રત કેવી સ્થિતિમાં રહે છે તેનો તેમણે સ્વયમેવ વિચાર કરો લેવો, અને ભગવંતની આજ્ઞા એ સંબંધમાં શું છે તેને અનુસરવું. તે સાથે જળ્ય ઝાઝાહિં સમંપ એ ગાથાનો અર્થ પણ વિચારવો.

હવે આપણા શ્રાવક ભાઈઓ જેઓ મિત્રાદિકની સ્ત્રીઓના વિશેષ પરિચયમાં આવે છે-રહે છે-વસે છે તેમણે ઇંદ્રિયોના ચતુર્થનાટનો પોતાના આત્માની સાક્ષીએ વિચાર કરવો. તજર લગામના ઇંદ્રિયોરૂપી અશ્વને કાપુમાં રાખવા માટે કેટલું આત્મ-માન-માનવજા બેઠાએ તેનો પણ વિચાર કરવો. તે સાથે પરસ્ત્રીના અંગોપાંગ નિરખવાનું અર્થ અશુદ્ધિ કર્યું છે કે નહીં તે તેને પ્રતિજ્ઞા સાથે પુછી જોવું. આ શીળગુણથી સ્થિત સમાધુ પહેલું પગથીયું છે. ચાલ રાખવું કે બધાથી સુદર્શન રોડ થવાય તેમ નથી. પોતાની યાચના કરનારી પુરોહિતની સ્ત્રી સાથે એકાંત છતાં તેમણે જે વિશુદ્ધિ બાળવી અને અલગા શાક્ષીએ બતાવેલા પ્રાણુતલકથી પણ લેશ માત્ર કળ્યા નહીં તે તો તે એકના માટે મિય બંધુઓ! આ દુઃકો ઉપદેશ ધ્યાનમાં લઈ મિત્રાદિકની સ્ત્રીઓનો પણ વિચાર પરિચય ન કરશો. એ કરશો તો એકબાજીનું નુકસાન નહીં મેળવો, પણ બહુ બાજીનું નુકસાન મેળવશો. હાલ આત્મકુલ ધ્યાનમાં રાખશો તો બસ છે. વધારે હવે પછી.

શેડ અનુપયોગ મહાકલ્યાણનું ખેદકારક મૃત્યુ.

આ વિદ્વાન જૈનજંતુએ જેણે શ્રુતિ ૧૪ સે શ્રી સિદ્ધાચળ તીર્થની યાત્રા માટે જાણી કાઢી પણ પ્રકારની વ્યથાનો અનુભવ કર્યો શિવાય પરમાત્મા સન્મુખ દષ્ટિ રાખીને ધર્મચર્યો કરતાં કરતાં ઐતદિક દેહને તણ દીધો છે. એમની વિદ્વત્તા માટે છે મત નથી. શ્રાવકવર્ગમાં એમની જોડના ધર્મશાસ્ત્રના અભ્યાસી ને અનુભવી જડવા મુશ્કેલ છે. એમના આ તીર્થસ્થળ ઉપવાસની તપસ્યા સાથે થયેલા અકસ્માત મૃત્યુએ એક નવું જ શિક્ષણ આપ્યું છે. દેહ તો દિનશ્ચર છે જ પણ તેની અતસ્થિતિ કર્યા ને કેવી રીતે થાય તે તેના ઉપર બહુ આધાર રહે છે. આ મૃત્યુ ખરેખરી તેમની ઉત્તમતાનું ને સદ્ગતિગમનનું ભાન કરાવે છે-અત્રી આવે છે. અમના પંચતવથી જૈનવર્ગને ન પુરાય તેની ખાતરી આવી પડી છે, પરંતુ કાળની ગતિ દુરતિક્રમ છે, તેની ખાતરી પ્રાણી નિરૂપાય છે, અમને પણ એમનો અભાવ બહુ ખેદરૂપ થયો છે.

મહેર ખખર.

શ્રી જામનગરનિવાસી શ્રાવક હીરાલાલ-હંસરાજે છપાવેલા સંસ્કૃત ગદ્યપદ્યા-ત્મક નીચે જણાવેલા ગ્રંથો અમારે ત્યાંથી મળી શકે છે. પરંતુ તેની કિંમત હેઠલે ઉપરાંત વધારે રાખેલી હોવાથી તેમજ તેના કાગળ ટાઇપો વિગેરે પ્રશંસનીય નહીં હોવાથી તે પ્રતો મુનિ મહારાજ વિગેરેને ભેટ તરીકે મોકલવામાં આવતી નથી.

૧	પંચસંગ્રહ ટીકા. ભા.૧-૨-૩-૪. દરેક ભાગના.	૭-૮-૦
૨	શ્રી ઉત્તરાધ્યયન ટીકા વિશિષ્ટી જ્યોતિષુરિ વિરચિત.	૧૫-૦-૦
૩	શ્રી શત્રુજ્ય મહાત્મ્ય મૂળ પ્રલોકન'ધ.	૧૨-૦-૦
૪	શ્રી શીલોપદેશવાળા વૃત્તિ (શીલતરંગિણી)	૬-૦-૦
૫	શ્રી ઉપદેશમાળા વૃત્તિ. શ્રી રામવિજયજી કૃત.	૬-૦-૦
૬	શ્રી આત્મપ્રબોધ ગ્રંથ.	૮-૦-૦
૭	દાનાદિકુલક વૃત્તિ.	૬-૦-૦
૮	શ્રી કલ્પસુત્ર સુખખોધિકા ટીકા.	૬-૦-૦
૯	સુકિત સુકતાવળી (પ્રસ્તાવિક પ્રલોકો.)	૩-૮-૦
૧૦	ગૌતમપૃચ્છા વૃત્તિ.	૨-૦-૦
૧૧	ગૌતમકુળક લઘુવૃત્તિ. શ્રી જ્ઞાનતિલક ગણિકૃત.	૧-૧૨-૦
૧૨	સમ્યક્ત્વ કૌમુદી.	૧-૧૨-૦
૧૩	શ્રી વિમળનાથ ચરિત્ર. શ્રી વર્ધમાનસુરિ કૃત.	૬-૦-૦
૧૪	મલયસુ'દરી ચરિત્ર. પદ્યબ'ધ.	૪-૦-૦
૧૫	મૃગાવતી ચરિત્ર. પદ્યબ'ધ.	૨-૧૨-૦
૧૬	યશોધર ચરિત્ર. પ્રલોકન'ધ.	૨-૦-૦
૧૭	ધર્મિમલ ચરિત્ર. પદ્યબ'ધ શ્રી જયશેખર સુરિકૃત.	૩-૦-૦
૧૮	શ્રીપાળ ચરિત્ર. સંસ્કૃત ગદ્યબ'ધ-જ્યોતિષકૃત.	૧-૧૨-૦
૧૯	શ્રીપાળ ચરિત્ર. પ્રલોકન'ધ સત્યરાજ ગણિકૃત.	૦-૧૨-૦
૨૦	અંબડ ચરિત્ર.	૧-૮-૦
૨૧	મહીપાળ ચરિત્ર. પ્રલોકન'ધ.	૧-૬-૦
૨૨	નરવમ્બી ચરિત્ર. "	૫-૦-૦
૨૩	ઉત્તમ કુમાર ચરિત્ર. પદ્યબ'ધ.	૦-૧૨-૦
૨૪	રેહિણ્ય ચરિત્ર.	૦-૮-૦
૨૫	નાભાકરાજ ચરિત્ર.	૦-૬-૦
૨૬	કામઘટ કથા.	૦-૧૨-૦
૨૭	ધર્મવિલાસ. પ્રલોકન'ધ.	૧-૦-૦
૨૮	સાધુદિનકૃત્ય સામાચારી. પ્રલોકન'ધ.	૦-૧૨-૦
૨૯	યુક્તિપ્રકાશ સટીક. સ્યાદ્રાહકલિકા. હારિભદ્રી એષ્ટક'મૂળ.	૦-૧૨-૦
૩૦	અકુ'જ વ્યાખ્યાન.	૦-૫-૦
૩૧	ઐમાત્રી વ્યાખ્યાન તથા હોળીકાખ્યાન.	૦-૮-૦
૩૨	પાક્ષિક સૂત્રાવચુરિ.	૦-૮-૦
૩૩	શ્રમણ સૂત્રાવચુરિ.	૦-૪-૦

જોડેર ખખર.

અમારા તરફથી વેચાણ બુકોનું લિસ્ટ ગહાર પછા પછી નીચેની બુકો વેચાણમાં વધી છે. ભેંધએ તેણે મંગાવવી.

અધ્યત્મકદપદુમ ભાષાંતર વિવેચન સહિત.	ગુજરાતી.	૧-૪-૦
ભીમતાન ત્રિશિકા.	શાસ્ત્રી.	૦-૬-૦
જૈનભાનુ ભાગ ૧ લો.	"	૦-૫-૦
જોતમ સ્વામીનો રાસ, અર્થ સહિત.	ગુજરાતી.	૦-૧-૦
ગદ્યાપદનો નકશો રંગીત કપડા સાથે.		૦-૬-૦
પાવાપુરીનો નકશો.	"	૦-૬-૦
શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભાનો સીલ્લર ન્યુબીટી અંક. ગુજરાતી.		૦-૧૨-૦
શ્રી ગોવિન્દનાથ સરિત્ર. પદ્યબંધ. અંક ૧-૨. (કલકત્તાના) દરેક અંકના		૦-૧૧-૦
નયમાર્ગ દર્શક.	ગુજરાતી.	૦-૧૨-૦
વેરાળ તરંગ ભક્તિમાળા.	ગુજરાતી.	૦-૪-૦
શાલિભદ્ર ચરિત્ર. (ગનારસહુ)	સંસ્કૃત.	૧-૪-૦
સમ્પતિતર્ક વિભાગ ૧ લો.	"	૩-૦-૦
પદ્મીની કથા ભાગ ૧ લો.	"	૦-૪-૦
જગદ્ગુરુ કથા.	"	૦-૪-૦
ભજન પદ સંગ્રહ ભાગ ૧-૨-૩-૪	ગુજરાતી. દરેકના	૦-૮-૦
તુલક હૃદય નેત્રાંજન. (પાકા પુકાની)	ગુજરાતી.	૧-૮-૦
પદ્મનો દરવાજો ભેવાળી દિશા.	"	૦-૮-૦
ગણ ભારત. (કાવ્ય)	સંસ્કૃત.	૩-૪-૦
ઉપાસન દશાગટીકા સહિત ઈંગ્લીશ નોટ સાથે (કલકત્તાનું) સંસ્કૃત.		૬-૦-૦
ઉપદેશમાળા મુળ ગાથાનો અર્થ.	ગુજરાતી.	૦-૪-૦
સંઘપટુ કાવ્ય ટીકા તથા અર્થ સહિત.	સંસ્કૃત.	૨-૦-૦
હરવિચારાદિ ચાર પ્રકારણ અપદ્ય સહિત.	શાસ્ત્રી.	૦-૪-૦
પાંચ પ્રતિક્રમણ ગુજરાતી અર્થ સહિત. (ઉમેદવાંદ રામચંદ વાળી)		૦-૧૨-૦
કામર જાણવેલી કિંમત ઉપરાંત પોસ્ટેજ ખુદું સમાવવાનું.		

નવા લાઇબ્રેરી મેમ્બરો.

૧ શેઠ મણીભાઈ વેંકટરાવ મુળચંદ.	મુંબઈ.
૨ ઝવેરી માતીચંદ રૂપચંદ.	સુરત.
૩ શા ચુનીલાલ રૂપચંદ.	મુંબઈ.
૪ ઝવેરી ભીખુભાઈ ચીરચંદ.	મુંબઈ.
૫ ઝવેરી લાદાભાઈ કલ્યાણભાઈ.	વડોદરા.